

Adventist

● Uniți în îchinare

● Declarație cu privire la
emigrare

● Dedicarea noului sediu al Uniunii

● Știri

● Frumuseți secrete

CUPRINS

EDITORIAL	
Uniți în închinare	3
REPORTAJ	
Pietre scoase la lumină	4
INTERVIU	
O biserică în creștere explozivă	7
DEPARTAMENTE	
Rapoarte 2001 - Perspective 2002	10
EXPERIENȚE	
Evanghelia citită de toți - TinSerV	17
COMUNICAȚII	
Declarație cu privire la emigrare	19
SĂPTĂMÂNĂ CĂMINULUI CREȘTIN	
Zorii zilei	20
SOLA SCRIPTURA	
Pretutindeni există oameni...	23
COLȚUL COPIILOR	
Bani pentru tabără	25
SĂNĂTATE	
Principii de igienă...	26
INAUGURARE	
Dedicarea noului sediu al Uniunii	28
ULTIMA ORĂ	
La odihnă – știri	29
CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI	
Frumuseți secrete	31

Anul LXXIX - ianuarie 2002 - nr. 1

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete, Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu,
Cristian Modan, Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: George Toncu

Grafică: Dragoș Drumaș

Corectură: Lori Gheorghită

Imprimare:

Tipografia Viață și Sănătate, Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 3230020; 3234895; Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierazs@fx.ro

ISSN 1220 - 6725

scrisori

Pedepsește Dumnezeu?

Sunt un membru al comunității române din Viena și citesc cu interes articolele din *Curierul Adventist*. Constat că există în biserica noastră multe subiecte care creează discuții în rândurile membrilor bisericii, chiar discuții contradictorii. Mi-a plăcut articolul scris de fratele Aron Moldovan în revista din octombrie 2001, „Ținuta creștinului”. Asemenea subiecte sunt discutate aprins și pe la noi de așa-zisele grupări „conservatoare” sau „liberale” și uneori nu se poate ajunge la un numitor comun. În ideea aceasta, apreciez articolul mai sus amintit, fiind foarte clar și bazat pe Sfânta Scriptură.

În studiile Școlii de Sabat din trimestrul trecut, am întâlnit, de câteva ori, ideea că Dumnezeu pedepsește sau a pedepsit poporul Israel pentru faptul că s-a depărtat de Legea Sa. Eu sunt instructor la o grupă a Școlii de Sabat și am în grupa mea câteva persoane care susțin că, de fapt, Dumnezeu nu pedepsește, ci El doar Își retrage harul de la cel ce refuză să asculte de Legea Sa. Se folosește El de Satana pentru a-Și duce la îndeplinire planul? Ori există anumite situații când chiar El este acela care pedepsește, distruge? Persoanele din grupa mea nu sunt singurele care întrețin ideea că Dumnezeu nu pedepsește în nici o situație; am întâlnit astfel de persoane și prin țară, de aceea mă gândesc că ar fi binevenit un articol care să clarifice acest subiect.

Gabriel Drăguț, Viena

Evanghelizarea în orașele mari

Mi-a plăcut foarte mult articolul „Evanghelizarea în orașele mari”, scris de fratele Alejandro Bullon. Cred că și Biserica Adventistă din România trebuie să învețe cel puțin acum acest adevăr uluitor. Evanghelizarea de la om la om. De ce nu se scrie mai mult în *Curier* în domeniul acesta? De ce n-am investi mai mult și de ce Comitetele Conferințelor și al Uniunii să nu copieze modelul Diviziunii America de Sud? De ce n-ar putea să dubleze și chiar să tripleze fondurile în această ramură - chiar din acest an evanghelistic? Se vede de departe nevoia unor programe care să-i implice pe membri, și nu doar programe... De ce nu sunt editate noi seminarii de Apocalipsa, într-o prezentare cerută de „piață” actuală? Atât hârtia, cât și grafica și culoarea celor din stocurile conferințelor sunt depășite de mult! Sau chiar alte noi seminarii? Este nevoie de mult mai multe materiale în direcția aceasta! Dacă nu ne deșteptăm acum, peste puțin va fi prea târziu... Fie ca articolele și materialele despre evanghelizarea personală să nu se oprească aici. Și Biserica Adventistă să fie recunoscută în România ca fiind o biserică ce se dezvoltă și are succes datorită acestei metode apostolice.

Ghiță Urdas

Un motiv de laudă la adresa lui Dumnezeu

În ultimul timp, am constatat, cu o foarte mare bucurie, o îmbunătățire substanțială a conținutului *Curierului Adventist*. Faptul acesta este un motiv de laudă la adresa lui Dumnezeu și în același timp de binemeritate felicitări la adresa tuturor celor care trudesă la alcătuirea revistei, în frunte cu fratele Aron Moldovan.

Nu ne-a fost dat tuturor românilor să trăim în interiorul granițelor vetrei noastre străbune. Chiar dacă citim revistele țărilor în care domiciliem, ne bucurăm mult de „slova românească”, mai ales când savurăm cu atâta plăcere conținutul substanțial și actual al *Curierului Adventist*.

Fie ca această revistă să continue să fie un far, un amvon și un vestitor al idealurilor noastre sfinte și o sursă de informare despre viața efervescentă și bogată în realizări a frățietății noastre adventiste „de-acasă”... din România.

Aurel Pălășan, pastor pensionar

Uniți în închinare

*„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”
(Apoc. 14,7)*

După ce, în anul 2001, cuvântul de ordine sub care Biserica Adventistă și-a desfășurat activitatea a fost „Uniți în Cuvânt”, pentru anul în care am pășit (2002), motoul ales de liderii Conferinței Generale a bisericii este „Uniți în închinare”. Este la fel de important să fim uniți în a-I aduce lui Dumnezeu „o închinare plăcută” (Evrei 12,28), „în duh și în adevăr” (Ioan 4,24), precum este de important să fim uniți în înțelegerea și practicarea principiilor înfățișate în Cuvântul lui Dumnezeu, „care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1,23).

Într-o vreme ca aceasta, în care puțini oameni se închină cui și cum trebuie, chemarea la o închinare autentică este din ce în ce mai actuală. Astăzi, când ne apropiem în grabă de momentul ultimei confruntări privitoare la închinare, confruntarea care va împărți lumea în două tabere adverse și va duce la încheierea timpului de probă, se impune o reflecție serioasă asupra felului în care poporul lui Dumnezeu urmează să acționeze în momentele de criză care ne așteaptă.

Să enumerăm câteva aspecte care pot fi cercetate, dacă dorim să îmbunătățim felul în care ne apropiem de Creatorul și Mântuitorul nostru.

1. *Închinarea și solia celor trei îngeri din Apocalipsa 14.* Mesajul primului înger, care proclamă o „Evanghelie veșnică” pentru toți locuitorii lumii, este o solemnă chemare la închinare în fața Creatorului (vers. 6,7). Al doilea înger condamnă falsa închinare și pe cei care o promovează (vers. 8). Îngerul al treilea pronunță cel mai sever avertisment împotriva celor care, nesocotind poruncile lui Dumnezeu, se închină fiarei și icoanei ei și primesc semnul ei pe frunte sau pe mână (vers. 9-11). Întreia solie se încheie cu descrierea adevăraților închinători, „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (vers. 12).

2. *Închinarea și ultima confruntare între bine și rău.* Capitolele 13 și 14 din Apocalipsa dezvăluie o confruntare dramatică între pretențiile puternicilor lumii la închinare din partea oamenilor și cerințele lui Dumnezeu la

închinare. Omenirea va trebui să decidă în condiții de maximă presiune cui să-i acorde închinarea. Prin alegerea făcută, fiecare om își hotărăște destinul veșnic.

3. *Închinarea și primele patru porunci ale Decalogului.* Prima poruncă a Decalogului ne spune cine este obiectul închinării – Dumnezeu, Cel care l-a scos pe Israel din Egipt. A doua poruncă ne arată felul adevăratei închinări – fără reprezentări materiale, pentru a nu afecta înțelegerea despre Dumnezeu, „pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea” (1 Tim. 6,17). Porunca a treia dezvăluie spiritul de profund respect care trebuie să însoțească închinarea, iar a patra ne arată ziua săptămânală specială rânduită pentru închinare.

4. *Închinarea și relațiile frățesti.* Nu putem fi uniți în închinare, dacă suntem dezbinați, dacă păstrăm resentimente sau dacă ne subminăm reciproc. Domnul Isus a spus: „Du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul” (Mat. 5,24). Cultivarea bunelor relații între frați este unul dintre cele mai importante obiective urmărite de Dumnezeu și atât de necesare împlinirii mandatului nostru în lume.

5. *Închinarea și dăruirea.* Dumnezeu este sursa tuturor bunurilor. El nu are nevoie să-I dăm ceva și totuși ne spune: „Aduceți daruri... și intrați în curțile Lui” (Ps. 96,8). Dăruirea dezvoltă altruismul manifestat de Isus, care, „măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Cor. 8,9).

6. *Bucuria în închinare.* Creștinul are cele mai multe și mai serioase motive să fie plin de bucurie, de speranță, de încredere și de optimism. Ca pătaș la „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe” (2 Petru 1,4), credinciosul trebuie să fie bine dispus și să-I aducă lui Dumnezeu „o închinare plăcută”, „cu o bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1,8).

7. *Rolul muzicii în închinare* constituie, de asemenea, un aspect de importanță majoră. Marele număr de psalmi cântați în cadrul serviciului divin de la templul evreiesc și organizarea minuțioasă a lucrării muzicale de acolo depun mărturie despre importanța acordată muzicii de poporul evreu.

Între subiectele privitoare la închinare, pot fi enumerate și închinarea în familie, închinarea și ținuta creștinului și altele. Fie ca anul în care am intrat să conducă biserica la o experiență pozitivă fără precedent, în ce privește spiritul și practica închinării.

Aron Moldovan

Într-o vreme ca aceasta, în care puțini oameni se închină cui și cum trebuie, chemarea la o închinare autentică este din ce în ce mai actuală.

Pietre scoase la lumină

Paul Csavdari,
directorul Casei de
Editură „Viață și
Sănătate”

Descriere și istoric

- 1913 – Solia adventă ajunge la Baia Mare, în anul 1913, prin fratele Alexandru Szentpeteri, care se stabilește în oraș. După șaisprezece ani de la sosirea sa, în anul

- 1929 – se înființează prima grupă de așteptători ai revenirii lui Hristos, condusă de fratele Motorca, pastorul acestei grupe. Apoi, în

- 1938 – se înființează comunitatea Baia Mare, cu un număr de 25 de membri. Din

- 1929 și până în 1956 – credincioșii se adună în nu mai puțin de 11 clădiri diferite.

- 29 aprilie 1956 – Se cumpără o clădire pe strada Progresului nr. 34, aflată pe atunci într-o zonă marginală a orașului. Acum, datorită expansiunii orașului din ultimii treizeci de ani, Casa de rugăciune se află în zona ultracentrală.

- 21 iunie 1957 – Se inaugurează comunitatea Baia Mare.

Am ajuns la comunitate în plină iarnă. Deși acoperită de zăpadă, Casa de rugăciune din Baia Mare își primea cu căldură închinătorii din acel Sabat. Știam de câțiva timp că aici există o cameră a copiilor cu totul aparte, așa că m-am furișat în „camera de sus”, unde se ține Școala de Sabat pentru copii. Și, într-adevăr, ceea ce am văzut aici își merită toată aprecierea! Încerc să vă conving, prezentându-vă câteva imagini de la fața locului. Dacă nu sunt suficiente, vă transmit invitația de a veni personal, cândva, în această comunitate ospitalieră.

Coordonatorul Școlii de Sabat pentru copii, fratele Ionică Miholcan, mi-a prezentat „materialele” create pentru ilustrarea lecțiilor biblice. Iată ce a spus în discuția avută:

„Eu am trei copii și-mi doream mult ca ei să aibă parte de o educație religioasă deosebită, de care eu n-am avut parte. Din păcate, ei nu prea găseau plăcere să vină la adunare. Instructoarea se plângea mereu de copii: 'Sunt răi... nu știu ce să mă fac cu ei'. Atunci m-am rugat: 'Doamne, nu este nimeni care să se ocupe de ei?' Dar n-am primit nici un răspuns. Așa că, în final, m-am întrebat: 'De ce n-aș face-o chiar eu?'

În copilărie, am fost membrul unui cerc de aeromodelism și întotdeauna îmi aduceam aminte cu plăcere de orele petrecute acolo. De ce n-ar putea fi așa și cu acești copii? Așa că m-am pus pe treabă. Am curățat lădița cu nisip, care fusese lăsată deoparte, și am amenajat-o corespunzător. Am cumpărat ce am avut neapărat nevoie, am tăiat un copac, am construit Ierusalimul și templul cu tot ce este în el... Priviți în jur și veți constata câte se pot face pentru copii!

Acum vin copiii la mine și mă întreabă: 'Ce faci, tată, nu mergem?' Nu mai scap de ei! S-au îndrăgostit de Școala de Sabat. Comunitatea nu are decât cinci copii, dintre care trei sunt ai mei. Dar tot timpul avem cel puțin zece. S-a aflat cum este la noi și mulți vin din răspândiri, din alte localități. Ba chiar mai mult, în timpul săptămânii, aici vine o grupă de copii de la Grădinița nr. 14, ca să facă educație religioasă. Și toți sunt copii din lume. Directoarea grădiniței este încântată de acest program și, deși a fost supusă unor presiuni, continuă să ne viziteze. Pe viitor, ne gândim să pregătim câteva materiale pentru televiziune. Un fel de lecții cu teme biblice, realizate de copii pentru copii. Vrem să-i învățăm încă de pe acum să vor-

Biserica Adventistă din Baia Mare

Colecție de pietre menționate în Biblie

bească despre Isus. Și fiindcă sunt atrași de cercuri în care să poată crea ceva cu mânuța lor, vom avea grijă să facă ei înșiși tot ce este necesar: figurine, costume, păpuși care să reprezinte diferite personaje biblice etc.

Visul meu este să fac împreună cu ei un observator astronomic. Sper să primesc un telescop. Acum avem un microscop, pe care-l folosim când le vorbim despre creațiune.

Cum de am timp pentru toate acestea? Păi, cred că mi l-am făcut singur. Știți, eu sunt inginer minier, dar am refuzat postul și am preferat să lucrez la un depozit de explozibil, ca să am Sabatul liber. Curând, am descoperit că am mai mult decât atât. Am timp berechet

să fac tot ce este necesar pentru copii. Toate sunt unicate. Trei zile am lucrat doar la chivot. Dar au fost proiecte și mai complexe. De exemplu, am realizat 'înălțarea lui Ilie'. Cum am făcut asta? Am realizat o rachetă propulsată de trei motorașe. Racheta era sub forma unui car tras de cai. I-am scos pe copii afară și am pornit motorașele. Iar ei au 'văzut' carul zburând! Nu vor uita toată viața lecția aceasta. Impactul este maxim. Desigur, au văzut și 'ploaia de foc peste Sodoma și Gomora', 'scara lui Iacov', 'cei trei tineri în cuptorul cu foc', 'sfîntirea templului lui Solomon' etc.

Cred că și alții ar putea realiza așa ceva. Sau am putea realiza un punct de producție a acestor materiale didactice pentru copii. Și nu doar pentru adventiști. Iar cheltuielile sunt minime...

Cum am ajuns în biserică? Prima dată am luat legătura cu mesajul adventist prin emisiunile TV de la CineMar."

Așa am ajuns să aflu despre activitatea misionară a comunității. Fratele Blotor și sora Sălăjan, doi vechi membri ai comunității, mi-au vorbit despre acest subiect.

„La scurt timp după revoluție, comunitatea noastră s-a despărțit în

două. S-au format două comunități, de aproximativ 60 de membri fiecare, români și maghiari. Apoi, în doar câțiva ani, comunitatea românească a ajuns la 128 de membri. Ca o coincidență, în această perioadă se transmiteau pe postul de televiziune local, CineMar, programe adventiste. După această perioadă, în care practic numărul membrilor s-a dublat, am scăzut la 100 de membri. Din păcate, majoritatea celor pierduți au fost dintre cei nou-veniți...

Un alt aspect important al comunității ar fi faptul că, în ultimii 30 de ani, nici un copil de adventist nu s-a despărțit de Dumnezeu. Ba încă și cei veniți aici din alte comunități s-au întărit în credință. Fiind o comunitate reședință de județ, copii din diferite localități veneau la oraș pentru liceu. O dată ajunși aici, erau preluați de comunitate și pregătiți pentru botez. Apoi, când sosea timpul să se întoarcă în comunitățile lor natale, erau pregătiți să preia diferite responsabilități. Marea majoritate au devenit lideri, membri cu greutate. Unii au devenit chiar pastori.

Comunitatea din Baia Mare nu s-a distins prin acțiuni spectaculoase, poate și fiindcă n-am avut suficientă forță. Dar am creat o atmosferă plăcută, bazată pe relații

Fr. Ionică Miholcan le prezintă copiilor lecția biblică

Câteva dintre obiectele didactice realizate: Templul de la Ierusalim, Arca lui Noe, Staulul, A doua venire a lui Isus, Golgota, Sfșnicul.

frățești. Cine a venit la noi s-a lipit. Iată, acum este ora două și oamenii încă nu pleacă acasă! Rămân grupuri, grupuri și cântă, discută, mănâncă împreună... Și așa este în fiecare Sabat!

Totuși, comunitatea din Baia Mare a fost un pionier în lucrarea TV. Aici s-a transmis pentru prima dată mesajul advent pe frecvența postului național, imediat după revoluție. Pe atunci, oamenii nu prea știau valoarea acestui fapt, dar acum, când sunt 16 programe TV românești, știu foarte bine. În fiecare duminică aveam 15 minute. Mai târziu, am ajuns la 30. Lucrând, am înțeles ce înseamnă televiziune și forța ei de influențare a opiniei publice. Dar și de informare. Un sondaj de opinie ne-a arătat forța televiziunii: din 100 de persoane intervievate în fiecare oraș, auziseră despre adventiști după cum urmează: 2 la Oradea, 2 la Arad, 7 la Satu Mare și 20 la Baia Mare! Asta în situația în care, în celelalte trei orașe, numărul adventiștilor este mult mai mare. Diferența este dată tocmai de activitatea TV.

Acum ne gândim să mai facem ceva pentru capitolul 'image externă'. Noi avem un mesaj pe care-l predicăm de 150 de ani, deci avem o oarecare experiență în combaterea folosirii drogurilor, indiferent de forma în care se prezintă. Primăria ne oferă gratuit posibilitatea amplasării unui panou publicitar anti-drog și anti-fumat. La câte sunt cele care prezintă reclame pro, ce mai contează câteva contra? s-ar putea întreba cineva. Dar gândiți-vă că acesta este mesajul bisericii, și acolo vor apărea numele și adresa Bisericii Adventiste. Ce-ar fi însă dacă acest mesaj s-ar extinde la nivel național?"

Vorbind despre mesajul advent și planurile de evanghelizare, fratele Orban, pastorul comunității, ne prezintă situația actuală:

„La ora aceasta, comunitatea din Baia Mare este în plin progres. Am început pregătirile pentru Net-ul din 2002, pentru *Galileanul*. Ne-am făcut socotelile și în ce privește zonele albe și a reieșit că avem în

zona noastră de lucru exact 53 de localități, toate fără prezență adventistă. Din păcate, doar dincolo de munți mai sunt comunități adventiste. La ora actuală, ei trec dincoace de munți, ca să ne ajute, fiindcă singuri suntem prea puțini. În lucrare se implică doar 5% din totalul membrilor, restul fiind ori prea ocupați, ori prea bătrâni. De aceea, am luat decizia de a-i implica mai mult pe tineri. Avem mulți tineri și vrem să lucrăm cu ei. Deși nu pot fi puși să ducă singuri greul unei localități, totuși ei pot fi ajutoare de nădejde. Noi am decis ca fiecare membru din comitet să se implice în lucrare și să-și aleagă o localitate. Tinerii îi vor putea ajuta. Iar eu am să trec de la unul la altul, ca să-i susțin și să-i învăț cum să lucreze eficient. Aici, în oraș, am ales să lucrăm pe cartiere. Vom face sondaje, vom folosi și bibliotecile mobile etc. pentru ca să găsim persoane interesate. Vrem ca, în momentul începerii evanghelizării, să avem un număr substanțial de prieteni și vizitatori. Important este și faptul că, începând cu 1 decembrie, am reînceput să prezentăm programele noastre pe postul local de televiziune, CineMar, pentru care solicităm materiale potrivite, autohtone. Din reacțiile telespectatorilor, am înțeles că ei preferă astfel de programe celor traduse din diferite limbi. Mai ales că este vorba de credință, de religie. De asemenea, suntem încrezători și în rezultatele ce vor veni datorită faptului că acum, în Baia Mare, emite și postul de radio Vocea Speranței.”

S-ar putea crede că acestea sunt doar... planuri frumoase. Însă e o concluzie pripită, fiindcă Sabatul în care am poposit la Baia Mare – ultimul din anul 2001 – nu s-a terminat decât după o mare bucurie în cer și pe pământ: două suflete, pentru care unii au lucrat și s-au rugat ani de zile, au intrat în apa botezului, întărind astfel inimile lucrătorilor cu nădejdea că va veni și ziua când vor vedea „rodul” muncii lor. Deci, curaj! Căci la Baia Mare mai sunt și alte „pietre vii” care așteaptă să fie „scoase” din adâncuri și să vadă Lumina lumii.

Turnul Babel

Grădină suspendată

Botez în ultimul Sabat al anului 2001

O biserică în creștere explozivă

W. J.: Din perspectiva dv., ca președinte al Conferinței Generale, care este starea Bisericii Adventiste astăzi?

J. P.: Eu văd biserica de astăzi ca fiind plină de viață. Creștem continuu, suntem confrunțați permanent cu ocazii și facem tot ce putem pentru ca resursele să fie pe măsura ocaziilor. Există o mulțime de lucruri în biserică din lumea întreagă. De exemplu, în Rusia, în momentul de față, a fost demarată o inițiativă cu totul specială. În ultimii aproximativ zece ani, după căderea comunismului, biserica a avut mari ocazii de creștere. Adventiștii le-au folosit bine, dar, din lipsa clădirilor pentru biserici și îngrijirii pastorale, au fost în pericolul de a-i pierde pe mulți dintre acești membri noi. Așa că, în prezent, ei au intrat într-un proces de consolidare, un proces bine gândit, prin care încearcă să mențină o dezvoltare onestă a noilor membri ca ucenici, să întărească identitatea noastră adventistă în societate. Și eu cred că aceasta constituie un semn atât de responsabilitate, cât și de viață.

Dv. descrieți o biserică aflată într-o creștere numerică foarte rapidă, chiar explozivă.

Da. A fost nevoie de mai mult de 100 de ani pentru ca biserica să ajungă să numere un milion de membri. Anul trecut, am crescut cu un milion în mai puțin de un an.

Sunt preocupat însă ca să fim de asemenea foarte decisi în eforturile de a ne asigura că persoanele care intră în biserica noastră știu ce fac. Că, indiferent de mediul din care vin, are loc o schimbare de identitate atunci când acești oameni se alătură bisericii noastre. Și că ei știu ce înseamnă să fii un membru viu, care participă la viața Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Noi botezăm oameni cu mii, dar, dacă nu avem o biserică în care să-i așezăm, atunci, peste nouă luni, când ne întoarcem, nu-i mai găsim. Sau ei vin dintr-o anumită grupare apostolică sau penticostală și tot ce aduc cu ei în biserică aparține acelei identități, iar, dacă nu există un proces hotărât de formare, biserica ajunge să fie modelată de aceste elemente noi.

Deci dificultățile de astăzi sunt probabil unice în istoria noastră.

Sunt de acord. Există în lume locuri în care biserica noastră nu crește aproape deloc și în care privim înapoi spre anumite momente din trecutul îndepărtat, când a avut loc o creștere. Dar există alte părți ale lumii în care creșterea depășește capacitatea bisericii de a se ocupa de membrii noi în mod responsabil.

Unii consideră că persoanele care conduc la Conferința Generală pot face tot ce vor. Care este perspectiva dv. în ce privește capacitatea pe care o are Conferința Generală de a conduce și de a face schimbări în biserică?

Da, așa admite faptul că există multe lucruri pe care Conferința Generală poate să le facă. Probabil că aici, la sediul mondial, avem mai multe resurse sau acces la resurse decât are biserica din oricare alt loc din lume. Acolo unde există o criză, Conferința Generală poate contribui în mod real la rezolvarea ei. Dar ar fi o gravă eroare dacă noi, cei de la sediul mondial, am începe măcar să credem că trebuie să fim micromanageri ai bisericii din lumea întreagă. În prezent, biserica prezintă atât de multe particularități culturale și trebuie să i se dea posibilitatea să expună aceste particularități, fără a nesocoti ceea ce este așa de cuprinzător, de special și de obișnuit între noi toți. Și anume moștenirea noastră spirituală comună, sistemul nostru financiar comun, bazat pe generozitate, și credința noastră în viitor. Dincolo de aceasta, biserica este diversă în lumea întreagă și, din acest motiv, avem conducători răspândiți pretutindeni în lume. Dorim să-i sprijinim pe conducători, dar vrem ca ei să își exercite rolul de conducători.

Deci rolul Conferinței Generale este doar acela de a oferi conducere spirituală sau mai mult decât atât?

Mai mult. Permiteți-mi să folosesc o ilustrație. Toată lumea vorbește despre planificare strategică, și aceasta este importantă. Pentru orice organism care este viu, care servește mai multe colectivități și răspunde mai multor nevoi, este conceput un plan prin care să se realizeze un echilibru al ansamblului. Și toate diviziunile din lume, uniunile și cele mai multe instituții ale bisericii au planuri strategice bine definite pentru ceea ce doresc să facă.

Conferința Generală are nevoie de asemenea de un plan. Dar acest plan strategic este stabilit mai mult în funcție de anumite valori principale decât de o regulă de aplicare, care a fost fixată și care trebuie să fie adoptată de imensa varietate de organizații ce funcționează în lumea întreagă. Noi am definit trei valori principale, care sunt importante pentru a caracteriza ceea ce suntem, pentru a ne stabili agenda, obiectivele, ceea ce vom sprijini și ce vom urmări.

Eu consider că aceste valori sunt profund adventiste. Ele nu sunt ceva nou. Cea

Interviu cu pastorul Jan Paulsen despre dificultăți, despre valori strategice și despre rolul Conferinței Generale

William Johnsson este redactor al revistei *Adventist Review*.

Adventist Review, 4 octombrie 2001

dintâi valoare o constituie creșterea, mărturia, evanghelizarea. Pentru aceasta suntem aici. Acum o sută cincizeci de ani, acestei biserici i-a fost încredințată o anumită misiune și suntem foarte decisi să o aducem la îndeplinire.

A doua valoare este unitatea. Dumnezeu i-a dat acestei biserici o structură unică. Suntem o singură biserică în lumea întreagă. Dar, într-o biserică aflată în creștere rapidă, unitatea nu vine de la sine. Este nevoie de multă atenție, disciplină și hotărâre.

A treia valoare o reprezintă calitatea vieții în cadrul bisericii. Acestea sunt valorile mari, principale, care cuprind tot ce avem ca familie a bisericii, dar ele nu stabilesc detaliile micromanageriale la care trebuie să adere biserica din lumea întreagă. Colegii mei de aici, de la toate departamentele Conferinței Generale, au rolul lor, și eu le spun: „Vă rog, ocupați-vă de lucrarea care vi s-a încredințat. Dar, la sfârșitul zilei, opriți-vă câteva clipe și puneți-vă întrebarea: 'M-am ocupat și de lucrurile acestea?'” Astfel, valorile se îmbină, pătrund în toate gândurile și planurile noastre. De asemenea, ele determină stabilirea bugetului.

Se pare că aceste valori au fost gândite îndelung și au fost dezvoltate în mai multe subpuncte. Se face referire nu doar la creșterea personală, ci și la creșterea bisericilor locale, la influența asupra societății în general, la felul în care societatea percepe biserica și așa mai departe. Presupun că a existat un proces întreg care a dus la finalizarea acestor valori. Este adevărat?

Da, au avut loc numeroase consultări. Mulți dintre noi s-au rugat foarte mult. Eu cred că Duhul lui Dumnezeu conduce procesul acesta și atunci pare că el decurge foarte natural. Când eviți sloganurile și căutarea unor cuvinte și expresii, când te îndepărtezi de acestea și îți pui întrebarea: „Ce înseamnă în realitate Biserica Adventistă? Ce înseamnă noi?”, aceste trei elemente se impun singure imediat. Dar ele nu se urmăresc singure. Aceasta trebuie să o facem tot noi.

Aș putea să mai spun ceva despre unitate. Eu cred că, dacă există ceva care vine în mod natural, aceasta este tendința de a ne afirma libertatea, de a ne revendica drepturile, de a riposta: „Nu-mi spune mie ce să fac”. Dar, într-o colectivitate așa cum este biserica, există o altă latură a drepturilor și a sănătății acelei comunități. Ea constă în

recunoașterea permanentă a faptului că facem parte dintr-o organizație care este mult mai mare decât fiecare dintre noi, că este necesar ca tu, ca persoană, să faci concesii în favoarea drepturilor corpului mai mare al bisericii ca întreg. Este o noțiune biblică extraordinară aceea de a fi dispus să renunți la drepturile tale în interesul iubirii față de acest corp sau față de această comunitate mai amplă. Eu cred că este un lucru profund creștin să facem așa.

Ca biserică, noi suntem uniți din punct de vedere financiar în lumea întreagă; suntem uniți unii cu alții prin faptul că ne definim doctrinele în același fel; avem același *Manual al bisericii*; avem aceleași regulamente în cadrul organizației. Avem atâtea lucruri comune! Ele sunt elementele noastre vizibile de legătură, dar, deasupra și dincolo de aceasta, există un efort permanent, hotărât, de a ne asigura, de a ne reaminti că, de exemplu, ceea ce fac eu în America are efecte asupra bisericii din Asia. Și hotărârile pe care le iau în dreptul meu în California au un impact profund chiar în Africa.

Avem deja țări în care biserica noastră numără un milion de membri și ne putem aștepta ca acest milion să devină 2 milioane și apoi 5 milioane. Fără îndoială, aceste evenimente amplifică pericolul de a se forma biserici naționale, iar unitatea noastră să se piardă treptat. Sunt convins că trebuie să vă preocupe aceasta.

Da, așa este. Dar eu nu cred că trebuie să urmeze aceasta. Aceasta cere să fie luată o poziție, mai ales o poziție din partea Conferinței Generale, să recunoaștem că un organism viu, așa cum este corpul nostru, familia noastră, biserica noastră, trebuie să aibă și destulă îndemânare în această privință. Că este necesar ca oamenii să redescopere ascultarea de Dumnezeu în civilizația lor, acolo unde se găsesc. Și adventismul nu este definit într-un mod static, rigid, care arată la fel pretutindeni în lume. El prezintă aceste deosebiri și aceste civilizații. Atunci când biserica dă mărturie în Africa, o va face altfel decât atunci când dă mărturie în Belgia, sau într-un oraș de aici, din America de Nord, sau din Franța, sau din America de Sud. Vor exista aceste deosebiri. Trebuie să existe. Nu este nimic vag sau nesigur în ce privește identitatea Bisericii Adventiste de Ziua a

Șaptea. Identitatea noastră nu constituie un mister. Dar, în același timp, elementele esențiale, cele care ne unesc, îi îngăduie bisericii să fie ea însăși în cultura în care se află. Doar atunci când devenim rigizi și insistăm ca totul să fie într-un singur fel sau când suntem exagerat de rezervați apar tensiuni și este greu să mergem împreună.

Aceste valori care au fost stabilite și votate sunt aproape ca o viziune a bisericii – ele reprezintă ceea ce dorim să fie biserica. Dar cum trecem de la votarea unui lucru la realizarea lui?

Nu este ușor de răspuns la această întrebare, pentru că nu au fost stabiliți unul, doi sau trei pași prin care să se realizeze aceasta. Trecerea de la votare la realizare se întâmplă atunci când biserica din lumea întreagă cunoaște ce se înțelege prin valorile respective. Membrii bisericii le înțeleg, privesc la ele și spun: „Da, acestea sunt valorile care prezintă ceea ce este important pentru mine aici, în țara mea, în orașul meu, în situația mea. Ele cuprind lucrurile pentru care sunt dispus chiar să mor”. Eu sunt foarte optimist în ce privește înțelegerea și acceptarea acestor valori de către biserică, pur și simplu pentru că ele nu sunt noi. Ele doar definesc esența adventismului sau a valorilor adventiste, pentru biserica din orice timp. Eu nu pot concepe că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ar putea să se definească vreodată fără ca aceste trei valori să se evidențieze.

Ceea ce spunei sună cu totul altfel decât dacă ar fi conceput Conferința Generală un program pe care doriți acum să-l pună în aplicare lumea întreagă.

Aceasta nu este un program. Nu. Cel mai bun cuvânt cred că este cel pe care l-am folosit de mai multe ori până acum. Aceasta reprezintă identificarea valorilor pe care vrem ca membrii bisericii să le cultive cu grijă, de care să se ocupe și pe care să-și clădească viața.

Poate că mai este ceva ce ar trebui să spun despre calitatea vieții. Un aspect al ei implică anumite valori concrete referitoare la viața zilnică, la conduită, la alegerile pe care le facem. Dar există apoi un alt aspect, care pentru mine este de asemenea foarte important și de care sunt foarte convins de mult: faptul că eu doresc ca biserica noastră nu doar să aibă dreptate, ci să fie și o comunitate de oameni buni,

plini de căldură. Eu vreau ca un străin de pe stradă să poată să intre, să stea o oră într-o biserică adventistă, iar la plecare să spună: „Aș vrea să mă întorc”. Eu doresc ca membrii noștri din orice biserică locală să emane acel fel de căldură și de atractivitate care poate face ca oameni care au avut parte de experiențe grele să descopere că sunt iubiți, că sunt doriți, că biserica există pentru ei. Nu vreau ca biserica să fie o biserică de specialiști plini de succes, ci o comunitate vindecătoare, un organism cald și prietenos. Când privim la roadele Duhului Sfânt, ele toate își găsesc semnificația în relații.

Nu ar fi bine dacă aceste valori ar putea să ajungă direct în viața și la nivelul bisericilor locale?

Sunt de acord cu dv. Cred că acolo este chiar locul lor. Cred că în biserica locală ne găsim locul cu toții – dv. și eu de asemenea –, în fiecare săptămână. Ea este locul în care aceste valori trebuie să fie înțelese și practicate. De fiecare dată când ofer un dar, de fiecare dată când mă rog pentru fiecare parte a lumii, eu intru în viața bisericii dintr-un alt loc.

Ce rol au alți conducători ai bisericii cu privire la aceste valori?

Conferința Generală oferă scântea creativă care să ne pună în mișcare, nota de inspirație. Cred că, în primul rând, ele vor fi publicate în reviste cum este *Adventist Review* și vor fi transmise și prin alte mijloace de comunicare adventiste. Dar sper că, la întâlnirile lucrătorilor și pastorelor, conducătorii bisericii de la diferite niveluri vor aduce aceste elemente și vor face ca ele să se identifice în mod concret cu activitățile, planurile și programele respective. Eu cred că pastorii trebuie să urmărească aceste valori și să lase ca ele să devină o parte integrantă a predicării lor și a bisericii în care ei lucrează. Doar atunci ele vor fi realizate. Dar eu sunt foarte optimist că, dacă este de la Dumnezeu, aceasta se va realiza cu siguranță.

Aceste valori constituie elemente strategice pentru biserică, dar trebuie ca ele să fie urmate de planuri concrete. În opinia dv., Conferința Generală se va implica în vreun plan strategic?

Cred că da, într-o oarecare măsură. Definirea acestor valori are cea mai mare importanță, dar, pe lângă aceasta, avem multe iniția-

tive, multe activități care sunt demarate de la Conferința Generală.

Toate acestea se raportează la procesul de creștere prin care trecem în prezent. A existat un timp în care au fost stabilite structurile care să servească biserica atunci când ea avea un milion de membri, dar sunt potrivite acestea pentru o biserică de 25 de milioane sau mai mult? În momentul de față, numai în Africa avem 4,5 milioane de membri. În patru sau cinci ani de acum, dacă nu vine Domnul, vom avea probabil aproape zece milioane acolo.

De asemenea, noi am înființat o comisie care să se ocupe de învățământul superior la nivel mondial. În unele țări, guvernul vine și ne întreabă: „Ce puteți să le oferiți tinerilor noștri în domeniul învățământului superior?”

Oficialitățile sunt foarte dispuse să ne acorde privilegiile speciale, dacă suntem dispuși să ne asumăm responsabilitatea de a crea și de a furniza programele respective. Aceasta pune o imensă povară asupra bisericii noastre. Alte domenii pentru care avem comisii și inițiative sunt fereastra 10/40, formarea de conducători, sistemele de salarizare ale bisericii în lumea întreagă, Consiliul pentru evanghelizare și mărturie și așa mai departe. [„Fereastra 10/40” se întinde din Africa de Vest până în Asia Orientală, între 10 și 40 de grade la nord de Ecuator. Ea cuprinde majoritatea populațiilor musulmane, hinduse, budiste și a grupurilor de populație la care Biserica Adventistă încă nu a ajuns. – n. red.]

Au trecut câțiva ani de când sunteți președintele Conferinței Generale. Ce sentimente aveți față de slujba aceasta?

Mă bucur de ceea ce fac. De obicei, mă trezesc dimineața foarte devreme. Mă scol, citesc și fac unele lucruri acasă. Dar abia aștept să merg la birou în fiecare zi în care sunt aici, în localitate. Zilele sunt încărcate. Există o mulțime de activități, dar aceste activități dificile îmi aduc multă satisfacție.

Care este partea cea mai grea a slujbei dv.?

Cel mai greu este să am de-a face cu oameni și să trebuiască fie să iau o poziție, fie să fac o afirmație care va dezamăgi o persoană care a sperat altceva. Probabil cel mai greu este să am de-a face cu oameni în astfel de situații. În același timp, aceiași oameni îmi oferă cea mai mare bucurie.

O ultimă întrebare. Diferite persoane ne-au întrebat: „De ce nu ne dați nici o informație despre fiul fratelui Paulsen? Noi ne rugăm pentru el”. Aceasta face parte din viața dv. particulară, dar pe foarte mulți îi interesează.

Cu un an în urmă, fiul nostru a suferit un accident care aproape i-a curmat viața. Este o minune chiar faptul că el a supraviețuit acelei căderi. Dar sănătatea i-a fost grav afectată. El a fost în comă timp de două săptămâni. Am stat la patul lui, în timpul acelor două săptămâni. Îi spuneam întâmplări de când era copil și îi aminteam lucruri care făceau parte din primii săi ani de viață. Când a ieșit din comă, era paralizat pe partea stângă și nu putea să vorbească.

Accidentul a avut loc în Germania. Noi l-am adus cu avionul înapoi în Norvegia, unde a locuit înainte, în zona orașului Oslo. Și se află sub îngrijirea instituțiilor medicale de acolo. A început o perioadă lungă, de multe luni, de refacere. Acum el poate să meargă cu ajutorul unui baston. Fiul meu este înalt, are aproape 2 m. Este foarte slab și înalt – chiar el arată ca un băț. Dar merge cu ajutorul unui baston și acum poate să vorbească liber. Are câteva lacune în ce privește memoria și, din cauza lezării unor arii nervoase, va trebui să treacă mult timp ca el să învețe lucruri care cer discernământ. Aceasta înseamnă creștere, dar vedem semne de progres tot timpul. Îl laudăm pe Domnul pentru aceasta.

Când se afla încă în spital, i-am spus: „Știi, oriunde călătoresc, există oameni pe care eu nu i-am întâlnit niciodată, pe care tu nu i-ai întâlnit niciodată, care vin și îmi spun: ‘Noi ne rugăm pentru fiul dv.’ Sunt zeci de mii de oameni care se roagă pentru tine”. Și el mi-a spus: „Tată, să le mulțumești”. Deci, probabil că pot să exprim aceste mulțumiri persoanelor respective.

Cred că va mai fi nevoie de un an sau doi ca procesul refacerii lui să ajungă până acolo, încât să putem vedea cum va fi viitorul. Dar sunt atâtea persoane care l-au purtat pe fiul nostru, precum și pe Kari, soția mea, și pe mine în rugăciunile lor. Ne este greu, dar în astfel de momente descoperi puterea iubirii, puterea prietenilor, puterea rugăciunii.

După cum în numărul din luna decembrie 2001 am publicat rapoartele președinților din cele șase conferințe, în numărul de față publicăm rapoartele directorilor de departamente de la Uniunea de Conferințe și rapoartele directorilor de instituții ale bisericii din România.

1. Ce evenimente deosebite s-au consumat în domeniul dv. de activitate în primul an (2001) al celui de-al treilea mileniu?
2. Ce planuri aveți pentru anul 2002?
3. Ce gânduri, dorințe sau frământări doriți să împărtășiți bisericii, pentru a contribui la un viitor mai bun în țara noastră, pe tărâm spiritual și misionar?

Asociația Pastorală

1. Anul care s-a încheiat a fost binecuvântat din plin cu evenimente semnificative pentru corpul pastoral. Educația continuă a beneficiat anul acesta de două sesiuni de excepție: Jon Paulien, 19-22 martie, și George Knight, 16-26 aprilie. „Identitatea Bisericii Adventiste și mesajul ei în cartea Apocalipsa”, precum și „Dezvoltarea doctrinei Bisericii Adventiste” au contribuit la saltul calitativ permanent necesar corpului pastoral. Abordarea înalt academică, solid teologică și simplu de înțeles, care a caracterizat prezentările lui Jon Paulien, a avut un impact considerabil în experiența profesională a multor pastori. George Knight ne-a învățat să privim cu respect și curaj spre propria noastră istorie ca spre cea mai importantă sursă de învățăminte. Numai apreciind corespunzător trecutul vom ști să îndreptăm prezentul și să întâmpinăm viitorul.

Un alt eveniment major a fost Convenția noilor slujbași de la conferințe, din 15-17 mai, de la Stupini, când au fost votate documente importante privind viziunea și obiectivele actualului mandat. Creșterea calității vieții spirituale, dezvoltarea unității și împlinirea misiunii au format principalele direcții de preocupare.

Prima parte a lunii septembrie a oferit o experiență unică prin lansarea Institutului Internațional de Slujire Creștină și a Convențiilor Pastorale, care s-au contopit, pentru a dovedi că unitatea departamentală este mai mult decât o aspirație, o realitate posibilă. Congresele Școlii de Sabat, cu absolvirea primei promoții de formatori ai Institutului Internațional de Slujire Creștină, în imensă majoritate pastori, au constituit un alt eveniment de referință al anului.

Realizat într-o formă inedită, proiectul de dezvoltare a relațiilor cu preoți/pastori din alte biserici, desfășurat în perioada 12-14 septembrie 2001, a constituit o deschidere spre realizarea misiunii bisericii în contextul de interes și comunicare cu alți conducători spirituali, preocupați de studierea Scripturii și de predica Evangheliei în lumea întreagă.

2. Practic vorbind, anul evanghelistic 2002 a început cu luna mai 2002, care a fost dedicată reconsecrării conducerii bisericii și instituțiilor ei. Luna iunie a fost un timp special pentru întregul corp pastoral. În cursul lunii septembrie, conducerea locală a bisericii a avut propriul ei timp de consacrare, iar în luna octombrie, programul Ploii Târzii a fost oferit întregii biserici. Luna noiembrie a fost timpul campaniilor

publice, sprijinite de programul HRISTOS – 2001. Timpul până la transmiterea NET-ului 2002 – GALILEANUL, 15 februarie - 3 martie 2002, este de o importanță strategică excepțională. Calitatea folosirii acestei ocazii unice va determina împlinirea semnificativă a misiunii bisericii noastre, privind transmiterea Evangheliei veșnice oricărei făpturi. NET 2002 – GALILEANUL va însemna momentul de vârf al anului misionar în care ne aflăm. Cea mai bună tehnică și cele mai bune metode vor fi puse în lucru pentru realizarea acestui scop. Dar succesul va consta în măsura în care Duhul Sfânt poate avea acces și Se poate manifesta în viața credincioșilor. Rezultatele efortului evanghelistic din această iarnă vor fi consolidate cu un program nou, care este de așteptat să aibă și randamentul pe măsură.

3. *Priorități spirituale.* Având în vedere programul misionar intensiv în care se află biserica, noi considerăm că prima prioritate este condiția spirituală a fiecărui credincios. Continuarea inițiativei de înviore a spirituală din luna octombrie, bazată pe studiu, rugăciune pentru ploaia târzie, mărturie personală și pregătire avansată pentru a doua venire, reprezintă condiția principală care va putea determina o experiență semnificativă a bisericii în misiunea ei. Încheierea lucrării este în primul rând mișcarea pe care Dumnezeu o face, de aceea este imperios necesar să oferim ocazia unui asemenea eveniment. Numai reconsecrarea noastră poate crea asemenea condiții.

Principalele direcții strategice ale bisericii, sub motoul „Uniți în închinare”, vor fi: înnoirea închinării, dezvoltarea imaginii publice, integrarea noilor veniți, dezvoltarea calității vieții de credință și creșterea numerică. Dar „lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul” (Zah. 4,6).

Ion Buciuman, secretarul Asociației Pastorale a Uniunii de Conferințe

Tineret

1. Este foarte greu să rezumi în câteva cuvinte activitatea intensă și plină de dăruire depusă de tineri în multe domenii de slujire a bisericii, a societății și a altor tineri. Toate acestea sunt evenimente deosebite. Dumnezeu cunoaște efortul tuturor și îl va răsplăti pe măsură. Ne vom referi aici doar la câteva evenimente cu rezonanță mai puternică.

● În primul rând, aş menţiona succesul deosebit al proiectului TinSerV, care i-a cucerit deja pe tineri şi a deschis posibilităţi neaşteptate în multe localităţi. Pe baza mărturiilor participanţilor la cele 32 de proiecte organizate în 2001 (în numărul următor al *Curierului* veţi găsi o sinteză a acestora), putem afirma că TinSerV-ul a avut şi va avea un impact extrem de puternic, atât în localitatea în care se desfăşoară, cât şi în viaţa participanţilor.

● Lanţul de festivaluri zonale Iosif 2001, din primăvara anului trecut, a implicat un număr foarte mare de tineri. Aceştia au avut ocazia să participe la seminare interesante, la momente devoţionale deosebite, şi-au făcut noi prieteni şi au luat decizii importante pentru Hristos. Dintre numeroasele evenimente organizate de conferinţe, aş dori să amintesc Festivalul Companiilor din Muntenia, *Impact 01*, la care au participat peste 600 de adolescenţi şi care a produs cu adevărat un impact în oraşul-gazdă, Constanţa. Tot aici doresc să includ şi activitatea intensă din unele filiale AMiCUS (Bucureşti, Timişoara, Craiova, Iaşi, Braşov). Mulţi dintre studenţii adventişti au învăţat să lucreze pentru colegii lor din centrele universitare şi fac acest lucru cu pasiune.

● Au continuat cursurile de formare pentru lideri de la fiecare nivel, două dintre acestea fiind conduse de fratele Baraka Muganda, directorul de tineret de la Conferinţa Generală, şi au fost organizate peste 55 de tabere pentru tineri şi copii. Prezenţa copiilor şi tinerilor din familii neadventiste în grupele de licurici, exploratori şi companioni continuă să aducă roade, atât în viaţa acestora, cât şi printre părinţii lor. Anul acesta a marcat inaugurarea Centrului de Tineret de la Lăpuşna, al Conferinţei Transilvania de Sud, precum şi continuarea construcţiei unor astfel de centre şi dezvoltarea celor existente; în curând, fiecare conferinţă va beneficia de un loc în care liderii de tineret şi de la fiecare departament al bisericii locale să poată fi pregătiţi pentru misiunea specifică încredinţată lor.

● Încheiat de curând, Festivalul Naţional de Creaţie şi-a propus să ofere o ocazie în care tinerii să evalueze modul în care şi-au folosit talanţii ce le-au fost încredinţaţi de Dumnezeu. Specialiştii invitaţi au confirmat faptul că nivelul de pregătire al tinerilor participanţi creşte de la un festival la altul. Festivalul este însă doar o repetiţie – toţi aceşti tineri talentaţi sunt chemaţi să utilizeze cât mai bine aceste daruri în slujba lui Dumnezeu.

2. Din punct de vedere al influenţei în timp, cel mai important eveniment va fi probabil lansarea unui program adaptat pentru tinerii de 20-30 de ani. Acesta va fi aplicat mai întâi experimental, începând cu primele luni ale anului, în mai multe biserici locale, urmând să fie lansat oficial la congresul tineretului. Pe măsură ce conferinţele vor forma noi instructori de tineret, acest program va fi aplicat în tot mai multe biserici locale.

Din punct de vedere al impactului în biserică şi în afara ei, probabil cel mai important eveniment de anul viitor va fi Congresul Tineretului (4-8 septembrie). Acest congres va fi gândit şi organizat într-un mod diferit de cele de până acum, o parte din timp fiind rezervată activităţilor practice de slujire. Tinerii vor putea alege dintre numeroasele activităţi propuse de organizatori, activităţi ce vor fi negociate din timp cu primăria

şi cu alte instituţii sau ministere. În felul acesta, participanţii vor putea avea un impact puternic în oraş şi, în acelaşi timp, vor învăţa modalităţi noi de a sluji nevoilor oamenilor.

Anul acesta vom organiza, în premieră, un curs naţional de specializări, unde vor învăţa, cot la cot, instructori de exploratori, de companioni şi de tineret. De asemenea, vom organiza prima Convenţie Master Ghid din România. Calificarea Master Ghid solicită liderului de tineret un nivel înalt de cunoştinţe şi experienţă şi este recunoscută pe plan internaţional în Biserica Adventistă. Ea poate fi obţinută de instructorii de licurici, de exploratori, de companioni şi de tineret. Merită să amintim aici Camporeea Naţională de Exploratori, cu peste 400 de participanţi, la care vor fi invitate cele mai active grupe.

Urmează să fie produse noi resurse, printre care enumerăm: Manualele Instructorului de Licurici, de Companioni şi de Tineret, caietele de companioni 2-4, Ghidul filialelor AMiCUS, caietul cu subiecte de discuţie pentru părinţi etc. Dintre celelalte evenimente şi activităţi care vor fi organizate, cum sunt Săptămâna de Rugăciune a Tineretului, convenţii, cursuri de instruire, festivaluri de tineret, zile speciale, proiecte de misiune, tabere şi altele deja intrate în rutină, aş dori să accentuez importanţa proiectului TinSerV. În acest moment, putem estima o creştere foarte mare a numărului de proiecte şi de tineri implicaţi în TinSerV 2002.

3. Aş dori să reafirm scopul principal al Departamentului Tineret: mântuirea tinerilor prin Domnul Isus Hristos, precum şi implicarea lor în îndeplinirea misiunii bisericii. Lucrarea de tineret este lucrarea bisericii, ce se desfăşoară pentru, cu şi de către tineri. Ea poate fi realizată doar în echipă, de aceea aş dori să mulţumesc în primul rând tuturor instructorilor de licurici, exploratori, companioni şi diriginţilor de tineret care au fost implicaţi activ în slujirea copiilor şi tinerilor din biserică şi din afara ei. Această echipă a lucrării pentru „mieluşei turmei”, în care pastorul şi conducerea bisericii locale au un rol foarte important, trebuie să conlucreze foarte strâns cu părinţii, a căror influenţă în formarea caracterului copiilor este esenţială. Biserica poate doar să îi asiste pe părinţi, însă totodată trebuie să ofere influenţa cea mai bună cu putinţă. Şi, pentru că lucrarea pentru tineri se face mai ales prin instructori, selectarea acestor voluntari este cu atât mai importantă. Biserica le poate oferi instruire, resurse, motivare şi suport în lucrul lor, dar toate acestea trebuie investite în persoane potrivite pentru o chemare atât de înaltă.

Tinerii nu sunt numai viitorul bisericii; ei sunt o parte importantă a acesteia, astăzi! Tinerii reprezintă unul dintre segmentele cele mai active şi mai dinamice ale bisericii; ei au fost şi vor fi în prima linie a lucrării misionare; ei sunt cei care vor încheia lucrarea, în puterea Duhului Sfânt, ce va fi revărsată din belşug peste toţi cei credincioşi. Trebuie însă să ne îngrijim de nevoile lor specifice şi să le oferim ocazii de a sluji, iar ei vor rămâne bucuroşi în prima linie.

Cristian Modan, directorul Departamentului Tineret al Uniunii de Conferinţe

Viața de Familie

La fel ca în multe alte domenii, slujirea în domeniul familiei cere persoane bine pregătite și care și-au dezvoltat sensibilitatea față de situațiile speciale din familii. Numeroși pastori și membri ai bisericii au darurile spirituale și dorința să lucreze pentru familii. De aceea, Departamentul Viața de Familie urmărește pregătirea și perfecționarea lor. Familia Ron și Karen Flowers, codirectori ai acestui departament la Conferința Generală, s-au aflat din nou în România în luna noiembrie, prezentând, cu farmecul și competența cunoscute de noi, subiectele Fundamentele biblice ale slujirii familiei și Relațiile interpersonale. Au participat peste 60 de pastori și laici din toate conferințele, persoane care sunt incluse într-un ciclu complet de instruire. De asemenea, a fost dezbătut, pentru prima dată la acest nivel, subiectul violenței în familie. Studiile statistice ne determină să luăm în serios acest capitol îndeobște ocolit al realităților din familiile noastre.

Începând cu anul 2002, un Sabat special (al treilea din august) va oferi bisericii posibilitatea să discute mai deschis și mai curajos despre violență, nu doar pentru a condamna această gravă încălcare a legământului de iubire și de protecție pe care se bazează familia, dar și pentru a le oferi victimelor ajutorul necesar și pentru a-i determina pe agresori să facă schimbări clare în gândire și acțiune. Mai multe departamente (Misiunea Femeii, Viața de Familie și Sănătatea) își vor uni resursele într-un efort de îndreptare a rețelilor și de vindecare a celor care suferă, pentru ca familia creștină să fie întotdeauna limanul în care toți membrii ei găsesc protecție și iubire.

La nivelul conferințelor au fost organizate numeroase activități (tabere de familie, seminare de instruire, activități educative pentru publicul larg), pentru care îi felicit pe responsabili departamentului și pe colaboratorii lor. Radio Vocea Speranței și în mod deosebit noul studio de producție video, Editura „Viață și Sănătate”, Institutul Sola Scriptura au contribuit din plin la educația pentru familii sănătoase și care să dea o mărturie plină de speranță pentru omenirea tulburată și rănită.

Adrian Bocăneanu, *directorul Departamentului Viața de Familie al Uniunii de Conferințe*

Relații Publice și Libertate Religioasă

1. Departamentul Relații Publice și Libertate Religioasă al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a demarat programul de formare de lideri de opinie publică, având intenția de a forma și lansa lideri capabili să influențeze opinia publică și să promoveze valori care să contribuie la însănătoșirea societății românești și la realizarea unui climat favorabil pluralismului religios. Peste 35 de întâlniri au fost organizate și programul va continua cu câte o întâlnire pe fiecare trimestru pentru toți cei înscriși. Acest program este menit să ridice biserica la un nivel mai înalt de recunoaștere și vizibilitate și să o ajute să-și îndeplinească mai bine misiunea socială pe care o are.

Biserica a susținut, de asemenea, unele organizații în promovarea principiilor libertății religioase. Printre acestea, o susținere specială a primit Asociația

Națională pentru Apărarea Libertății Religioase „Conștiință și Libertate”, care a organizat 9 seminarii cu tema „Libertatea religioasă și integrarea europeană”. Seminariile au fost organizate în colaborare cu Consiliile Județene din Focșani (8 mai), Satu Mare (10 octombrie), Craiova (17 octombrie), Brașov (18 octombrie), cu Prefectura Brăila (18 octombrie), cu primăriile municipale din Turnu Măgurele (9 mai), Botoșani (16 octombrie) și Sighetul Marmăției (11 octombrie) și cu Primăria Horezu, în Trapeza Brâncoveană a Mănăstirii Horezu.

În cadrul celor 9 seminarii, au participat la dezbateri în jur de 600 de personalități de la nivel regional, public format din: președinți și vicepreședinți de consilii județene, prefecți și subprefecți, primari și viceprimari, directori de departamente din structurile puterii locale, generali și ofițeri militari și din poliție, reprezentanți ai cultelor religioase prezente în respectivele regiuni, judecători, avocați, profesori universitari, reprezentanți ai organizațiilor pentru drepturile omului și reprezentanți ai presei. Evenimentele s-au bucurat de o bună mediatizare în presă.

În premieră în România, marți seara, 16 octombrie, la sala Casei de Cultură a Sindicatelor, Asociația „Conștiință și Libertate” a organizat o adunare populară pentru promovarea principiilor libertății religioase, la care au participat peste 300 de persoane.

În perioada 12-15 octombrie, a fost organizat la Stupini, Brașov, un program de formare de lideri de libertate religioasă, la care au participat peste 70 de lideri locali, care vor urma să lucreze pentru promovarea drepturilor și libertăților religioase și pentru apărarea victimelor intoleranței religioase în teritoriu.

În afară de corespondența oficială, de intervenții pentru rezolvarea diferitelor probleme, în calitate de director al Departamentului Afaceri Publice și Libertate Religioasă, am avut 32 de întâlniri oficiale și am reprezentat biserica la 16 recepții și seminarii.

Socotim că Biserica Adventistă este acum o prezență vizibilă și acceptată, în general, în societate, fapt pentru care considerăm că, începând cu anul viitor, oferta noastră către societate trebuie să aibă efecte vizibile. Este necesar ca unele din binecuvântările pe care ni le-a dat Dumnezeu, și care sunt de interes social, să le oferim și altora, pentru ca și ei să se poată bucura de ele.

2. Examenalele în Sabat pentru admiterea în facultăți și determinarea apariției unei legi a cultelor care să fie în armonie cu documentele internaționale sunt două dintre cele mai importante obiective ale departamentului nostru pentru anul 2002, iar pe termen lung, vrem să înaintăm în realizarea unui mediu favorabil libertății religioase în țara noastră.

Rugăm, de asemenea, pe bunul Dumnezeu să ne dea putere să-i ajutăm pe membrii bisericii să fie conștienți de rolul pe care trebuie să-l îndeplinească în promovarea libertății religioase, precum și să fie pregătiți pentru evenimentele care ne stau în față.

Viorel Dima, *directorul Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă al Uniunii de Conferințe*

Scoala de Sabat/Lucrare Personală

1. Primul an din al treilea mileniu aproape a trecut și nu a fost un an de pace și de prosperitate. Noul mileniu seamănă deocamdată cu cel abia încheiat.

Anul 2001 a fost declarat anul Școlii de Sabat în Uniunea Română. Cât din această dorință a devenit realitate, puteți spune cel mai bine dv., membrii Școlii de Sabat. Dv. și mai ales instructorii știți dacă în anul acesta a existat o preocupare specială pentru Școala de Sabat, dacă studiul lecțiilor a fost mai mult decât o formalitate și, mai ales, dacă învățăturile Bibliei au devenit realitate în viața noastră. O știți dv., o știe și cerul! Și simt asta și semenii noștri.

Au fost câteva evenimente importante anul acesta. A fost pentru prima dată în 12 ani când s-au organizat congrese ale Școlii de Sabat. Timișoara, Cluj, Cernica și Bacău au fost gazdele acestor congrese, în perioada 1-16 septembrie.

A fost apoi evenimentul important al deschiderii cursurilor Institutului Internațional de Slujire Creștină (IISC). La Cluj și Cernica, au participat la aceste cursuri toți pastorii din țară și un număr de membri. Acum a început etapa a doua, care se desfășoară pe districte misionare. Probabil că unii dintre dv. sunteți deja implicați. Va fi apoi, în primăvară, etapa pe comunități, la care vor putea participa toți instructorii Școlii de Sabat, toți slujbașii comunităților și toți cei care vor să se pregătească pentru a putea sluji mai eficient.

Vara aceasta, la Bacău, s-a desfășurat o școală biblică de vacanță, în timpul căreia au fost instruiți reprezentanți din toate conferințele. Cei din Muntenia au făcut deja și ei o școală biblică de vacanță la Giurgiu, și încă una de mare succes. Așteptăm vești și de la celelalte conferințe. Abia aștept să vină vacanțele, să văd cum răsar peste tot astfel de școli. Este o excelentă metodă de evanghelizare.

La 1 octombrie, s-a deschis la Onești prima școală de limbi străine. Profesor este Cherie Michals, o tânără din Statele Unite; venită aici ca voluntar pentru un an. Sper să fie o experiență reușită și să putem înființa astfel de școli în toată țara.

Serviciul Umanitar pentru Penitenciare și-a reluat lucrul în plin și cu mult succes. Se lucrează în 29 de penitenciare din țară, cu 250 de voluntari. Mulți pastori sunt implicați activ în această lucrare.

S-au întâmplat multe anul acesta în Departamentul Școala de Sabat/Lucrare Personală, dar ceea ce nu știu este cât de mult te-ai implicat tu, iubite frate și stimată soră, în lucrarea personală. Nu știu cât de mult ai simțit că ai o datorie față de Dumnezeu și față de semenii. Nu știu și nici nu trebuie să știu eu. Este suficient să știi tu și să știe Dumnezeu.

2. Ne stă în față 2002, un an care va cere, cu siguranță, din partea noastră mai multă consacrare, mai multă implicare, mai multă lucrare și, în consecință, mai mult succes. Dacă mă uit la cifrele cu care se scrie anul 2002, îmi dau seama că depinde atât de mult de noi cum va fi acest an, ori de două ori 0, adică nimic, ori de două ori 2, adică eforturile noastre împătrite multiplicare prin prezența Duhului Sfânt, adică realizarea planului lui Dumnezeu.

Plănuim pentru 2002 lansarea programului „Go One Million”, care înseamnă recrutarea, mobilizarea, instruirea, punerea la lucru și raportarea rezultatelor a 1 milion de membri ai bisericii din toată lumea până în anul 2005. Acești membri vor lucra activ și constant în diverse moduri pentru vestirea Evangheliei. În România, păstrând proporția, ar fi vorba de 7.500 de membri.

Plănuim, de asemenea, extinderea cursurilor IISC cu încă 3 specializări.

Dorim să vedem funcționând cât mai multe școli biblice de vacanță.

Credem că aproape fiecare comunitate poate avea o bibliotecă mobilă activă. Credem că este timpul ca toți colportorii să lucreze cu toată inima pentru Domnul.

Plănuim organizarea de congrese ale lucrării personale, cu experiențe, instruire și încurajare pentru lucrarea de câștigare de suflete.

Credem că Sola Scriptura va avea din ce în ce mai mulți studenți în toată țara și credem că dv. veți lucra voluntar pentru Sola Scriptura.

3. Vrem multe și plănuim destule! Dar știu că dorințele și planurile noastre nu se vor împlini, decât dacă fiecare dintre dv. va simți că are o parte de făcut în aceste planuri, dacă fiecare va fi conștient că Dumnezeu i-a încredințat în mod personal o parte a lucrării Sale și că i-a rezervat un loc în planurile Sale.

Dacă fiecare dintre noi va simți asemenea profetului din vechime: „Iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot” (Ier. 20,9), dacă fiecare va avea aceeași dorință de a face cunoscută voia lui Dumnezeu ca a psalmistului, care simțea cum „râvna mea mă mănâncă, pentru că potrivnicii mei uită cuvintele Tale” (Ps. 119,139), atunci toate aceste planuri ale noastre și mai ales toate planurile lui Dumnezeu se vor împlini. Așa că, stimați frați și surori, doresc ca în inima dv. să ardă focul râvnei pentru Școala de Sabat și pentru salvarea altora! Acest foc, nu altul!

Valeriu Petrescu, directorul Departamentului Școala de Sabat/Lucrare Personală al Uniunii de Conferințe

Educație

1. Anul 2001 a însemnat un an de creștere pentru Departamentul Educație, este drept, încă în cadrul pașilor mărunți. A însemnat o creștere în domeniul extinderii structurilor școlare: au apărut noi grădinițe, în premieră în Timișoara (Conferința Banat), o nouă școală primară în rețeaua învățământului de stat, pe lângă Liceul Teologic Adventist din Craiova.

A însemnat o dezvoltare a structurilor școlare deja existente. La Liceul Teologic Adventist din București, au fost adăugate 4 clase (100 de locuri) pentru clasa a IX-a; în total, există acum 14 clase cu 335 de elevi. La Liceul Adventist din Craiova și la cel din Cluj-Napoca, au fost adăugate încă 2 clase la cele existente.

Au fost completate, de asemenea, locurile la Facultățile de Teologie Litere și Teologie Asistență Socială din cadrul Institutului Teologic Adventist Cernica, Facultatea de Management fiind încă afectată de procesul autorizării.

Interesul pentru Școala Postliceală Adventistă se menține la cote înalte. Deși funcționează cu un număr mai redus de elevi, s-au deschis și anul acesta cursurile anului întâi la Școala Postliceală de Asistență Socială din Cluj-Napoca.

Ca neîmpliniri, menționăm faptul că încă nu a fost obținută autorizarea pentru Facultatea de Teologie Pastorală.

2. Proiectele pentru anul 2002 sunt legate de:

1. Deschiderea cursurilor, în toamna anului 2002, ale Facultății de Teologie Adventistă ca facultate de stat în cadrul Universității Babeș Bolyai din Cluj. Facultatea va avea dublă specializare: teologie didactică și litere-limbi străine (română-engleză, franceză, germană, spaniolă, italiană, maghiară, finlandeză). În prezent, dosarul de autorizare se află la CNEEA.

2. Începerea construcției pentru școala primară din București.

3. Finalizarea construcției și deschiderea cursurilor pentru grădiniță, școala primară și gimnazială din Târgu-Mureș.

4. Finalizarea construcției pentru Școala Postliceală Sanitară din Brăila.

5. Începerea construcției pentru școala primară și grădinița din Piatra Neamț.

6. Începerea construcției pentru noul cămin și 6 săli de clasă în cadrul ITA Cernica.

7. Autorizarea Facultății de Teologie Pastorală.

Gheorghe Modoran, *directorul Departamentului Educație al Uniunii de Conferințe*

Evanghelizare prin Literatură/Publicații

1. Departamentul Evanghelizare prin Literatură/Publicații menționează următoarele realizări și evenimente din cursul anului 2001:

- Un început (destul de timid) de colaborare între departamentele Evanghelizare prin Literatură (EL), Asociația Pastorală și Lucrarea Personală.

- Sute de mii de familii contactate de evangheliștii cu literatură, sute de mii de volume distribuite ca „misionari fără grai”.

- Din luna mai, pentru fiecare colportor se plătește și asigurarea socială (fondul de pensii), pe lângă asigurarea de sănătate.

- Un mare număr de colportori (aprox. 720) continuă să lucreze zi de zi, în pofida dificultăților tot mai mari datorate secularizării societății, a sărăciei populației și a atmosferei de suspiciune și neîncredere în urma creșterii delincvenței și a propagandei ostile.

- Sprijin oferit pentru promovarea și instruirea EL prin câteva turnee făcute de lectorul Școlii Misionare de Colportori (SMC) în Republica Moldova, Ucraina și Rusia.

- Institutul anual al colportajului, ținut la Stupini, între 27 aug.-2 sept., cu participarea a 200 EL și a lectorilor: Jose Campos, directorul Departamentului Publicații al Conferinței Generale, Carlos Puyol, secretarul Diviziunii Euro-Africa, Jose Rodriguez, directorul Editurii Safeliz, Spania, și Karel Samek din Cehia.

- După o stagnare de 6 luni din lipsă de bani, în luna mai, au fost reluate lucrările de restaurare a Școlii de la Stupini, lucrări care se apropie de finalizare.

2. Pentru anul 2002, avem următoarele obiective:

- Colaborare strânsă în vederea unei strategii unitare cu celelalte departamente (plan și acțiune).

- Crearea centrelor de evanghelizare prin literatură (EL) în orașe.

- Formare de lideri locali responsabili pe centre.

- Extinderea/generalizarea colportajului voluntar (CV), prin crearea cercurilor de colportori voluntari și prin conducerea lor de către departamentul EL.

- Înfățișarea și funcționarea bibliotecii mobile (BM) ca ramură a EL.

- Cursurile de colportaj în cele 6 conferințe, între 1 și 13 iunie 2002.

- Înfățișarea Școlii Misionare de Colportaj la Stupini.

- Angajarea cu carte de muncă a celor mai buni EL cu normă întreagă.

- Terminarea restaurării școlii de la Stupini.

- Inaugurarea centrului de la Stupini, pe 15 iunie.

Lazăr Forrai, *directorul Departamentului Evanghelizare prin Literatură/Publicații al Uniunii de Conferințe*

Sănătate și Temperanță

Primul an al mileniului III a debutat, pentru Departamentul Sănătate și Temperanță al uniunii, cu lansarea unei provocări pentru membrii bisericii: Cât de sănătoși suntem? Cum au răspuns acestei provocări peste 900 de adventiști români, puteți afla citind articolul despre sănătate dintr-un număr viitor al *Curierului*.

Dumnezeu a inspirat pe mulți pastori și conducători de conferințe – îndeosebi din partea de est a țării – să-și exprime convingerea că lucrarea misionară medicală este brațul drept al întregitei solii îngerești nu doar verbal, ci și prin fapte. Așa se face că numai în Conferința Moldova au avut loc cel puțin cinci ediții mari ale EXPO SĂNĂTATE, la care zeci de mii de oameni au aflat care este stilul de viață recomandat de cer. Ne rugăm ca acest spirit să contamineze și alte conferințe...

În septembrie, câteva sute de cadre medicale adventiste au luat parte la „ospățul” fitochimic din cadrul celui de al șaselea congres organizat de Asociația Sănătate și Temperanță și departamentul de sănătate.

Dacă secolul al XXI-lea va fi religios sau nu, rămâne de văzut și depinde în bună măsură de noi. Este însă limpede că omul secolului al XXI-lea va fi un *homo electronicus*. Departamentul de sănătate a ieșit în întâmpinarea acestei noi făpturi, cu nevoie mai disperată de vindecare decât oricând, prin realizarea unei pagini de sănătate, care poate fi accesată pe Internet, la adresa <http://sanatate.virtualave.net>. În primul an, am avut peste 6.000 de vizitatori. Recent, am finalizat și prima ediție a unui CD interactiv de educație pentru sănătate, numit „Pentru sănătatea ta”.

Cu cât trece timpul, înțeleg tot mai clar un lucru: în spatele oricărei realizări mari stă un om mare. Măreția aceasta nu este dată de talente, de experiență sau de alte capacități innăscute sau dobândite, ci de viziunea, de **credința** că se poate... Despre acești oameni mari și despre realizările lor aș fi dorit să scriu, în primul rând, dar... „nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc despre” fiecare din ei... Nu pot decât să admir credința prin care au dăruit prejudecăți, complexe, au intrat

în locuri crezute zăvorâte, au deschis inimi ferecate, au astupat gurile scepticilor, au sacrificat timp, bani, talente, au vindecat boli...

Și tot cu trecerea timpului, mă conving tot mai ferm de încă un lucru: că în spatele oricărui om mare stă un „Dumnezeu mare și înfricoșat” (Neemia 1,5). „A Lui să fie slava în veci!” (Rom. 11,36).

Dr. Gily Ionescu, *directorul Departamentului Sănătate și Temperanță al Uniunii de Conferințe*

Misiunea Femeii

1. „Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide” (Mat. 7,7).

Cu aceste îndemnuri și-a început activitatea Departamentul Misiunea Femeii, în anul 2001, pe care l-am încheiat cu regretul că nu le-am urmat cu suficientă perseverență, pentru ca Dumnezeu să facă și mai multe minuni în noi și prin noi.

Conform textului, de la începutul lunii martie, am cerut sprijin pentru sponsorizarea proiectului prin care ne propunem să oferim „2001 cărți pentru 2001 personalități feminine ale anului 2001” și am primit răspuns. Apoi, femeile adventiste au căutat, au bătut și li s-au deschis mult mai multe uși; femei-parlamentare, femei-miniștri, jurnaliste, femei cu funcții de conducere în societatea civilă, primărițe, directoare de bănci, de spitale etc. au intrat în posesia cărților *Fără stres și Calea către Hristos*, la numai trei luni după ce primiseră *Hristos, Lumina lumii*. Au existat reacții imediate, majoritatea personalităților vizate fiind obișnuite să li se solicite ceva și mai puțin să li se ofere, dar contăm pe rezultatele în timp, pentru că întotdeauna Cuvântul a fost și va fi „viu și lucrător...” (Evr. 4,12).

Având suficiente motive, majoritatea comunităților din țara noastră au răspuns la chemarea Conferinței Generale, participând la o zi de reconsacrare și de promovare a principiilor care ne călăuzesc, cu ocazia Zilei de Rugăciune a Femeii.

În bisericile în care a fost inițiată și încurajată activitatea departamentului, s-au desfășurat ore de studiu și rugăciune săptămânale, seminarii, vizite la spitale pentru copiii bolnavi de SIDA, excursii etc. O altă realizare a acestui an, pentru care îi suntem recunoscătoare lui Dumnezeu, este traducerea *Manualului Departamentului*, care sperăm să ajungă curând în toate comunitățile noastre.

2. În anul 2002, vom intensifica întâlnirile pentru formarea liderilor, care va culmina cu întâlnirea cu Ardis Stenbakken, directorul Departamentului Misiunea Femeii de la Conferința Generală. Vom promova programe de instruire bazată pe studierea Bibliei, de identificare a darurilor spirituale și de încurajare în scopul folosirii acestora, de alfabetizare și de prezentare a principiilor fundamentale ale sănătății și igienei în rândurile populației defavorizate.

3. Dintr-un punct de vedere mai personal, aș vrea ca votul sesiunii Conferinței Generale din iulie 1995, pentru înființarea unui departament permanent al Misiunii Femeii, să fie recunoscut de toate comunitățile noastre. Pentru că, atunci „când o lucrare mare și hotărâtoare trebuie să fie realizată, Dumnezeu alege

bărbați și femei care să o îndeplinească, iar pierderea va fi vizibilă dacă ei nu colaborează” (Ellen White, *Evangelism*, pag. 469). Doresc să îndeplinesc partea pozitivă a acestei afirmații în așa fel, încât ziua întâlnirii cu Domnul Isus să fie cât mai aproape.

Silvia Dima, *directorul Departamentului Misiunea Femeii al Uniunii de Conferințe*

Radio Vocea Speranței

1. În cadrul Comitetului Uniunii, desfășurat la Stupini în data de 30 august 2001, fratele Adrian Bocăneanu, președintele uniunii, a declarat: „Radio Vocea Speranței trebuie să se extindă în toată țara, iar noi, ca administratori ai lucrării lui Dumnezeu, suntem chemați să angrenăm toate resursele existente în vederea atingerii acestui obiectiv”.

Concluziile desprinse în urma discuțiilor de la Stupini au fost întărite prin decizia unanimă a comitetului uniunii de a susține proiectul pentru extinderea rețelei de Radio și TV în cât mai multe localități din țară. Radio Vocea Speranței transmite la ora actuală în 19 localități, printre care: București, Brașov, Timișoara, Constanța, Piatra-Neamț, Sighișoara, Turda, Aiud, Baia-Mare, Sibiu și Focșani.

În București, se transmit 6 ore de programe zilnic și se produc emisiuni pentru celelalte localități. În Timișoara și Constanța, se emite timp de 2 ore în fiecare zi, iar, printr-o decizie recentă a Consiliului Național al Audiovizualului (CNA), în orașul Brașov se vor transmite zilnic 4 ore de programe. Pentru celelalte localități, Vocea Speranței transmite 1 oră pe zi, de luni până sâmbătă, iar duminică, 2 ore.

2. Se poate afirma cu toată convingerea că „până aici Dumnezeu ne-a ajutat” (1 Sam. 7,12). Vestea bună este că și de acum încolo Dumnezeu ne oferă dovezi concrete ale extinderii lucrării de vestire a Evangheliei prin intermediul undelor. În urma unui contract de colaborare semnat între RVS și patronul unei rețele de radio din România, se deschide o nouă oportunitate de a emite în mai multe localități. Începând cu ianuarie 2002, alte 4 orașe se vor adăuga pe harta extinderii radioului ca noi obiective cucerite de Vocea Speranței: Bacău, Făgăraș, Alexandria și Craiova.

Un alt obiectiv deosebit de important este orașul Cluj-Napoca, unde Vocea Speranței va transmite în curând, printr-o frecvență proprie, 8 ore de programe zilnic. Astfel că, într-un timp foarte scurt, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom putea transmite mesajul speranței în 24 de localități însemnate din România. Traducând aceste date într-un calcul procentual, rezultă că peste 40 % din teritoriul țării noastre se află în zona de transmisie a postului de radio Vocea Speranței. Aproape 50 de ore de emisie, în fiecare zi.

Se poate vorbi despre o adevărată expansiune. De fapt, nu este altceva decât împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu din Iosua 1,3, care poate fi parafrazată în felul următor: „Orice loc în care va ajunge emisiunea radioului vostru, vi-l dau, cum am spus...”

Sorin Petrof, *director de programe la Radio Vocea Speranței*

Agencia Adventistă pentru Refacere și Dezvoltare

1. Anul 2001 poate fi caracterizat ca fiind un an de progres în ce privește activitatea ADRA România. Fondurile pe care agenția le-a atras anul acesta se ridică la 195.930 dolari SUA, 319.990 DEM, 85.600 ATS, 66.980 CHF și 7.750.000 lei.

Pentru a crea o imagine de ansamblu a acestor fonduri, respectiv sursa și regăsirea lor în proiectele desfășurate, am structurat activitatea agenției în trei segmente principale:

1. Activități administrative

În luna mai a.c., a intrat în contul Uniunii Române, prin intermediul ADRA România, suma de 180.000 dolari, bani care se regăsesc în achiziționarea noului sediu al ADRA România și în cheltuielile de amenajare a acestei clădiri situate în B-dul Pache Protopopescu 85, sector 2, București.

2. Transporturi umanitare și proiecte de refacere

În ce privește acest tip de activitate, până în acest moment, ADRA România a derulat 23 de transporturi umanitare în valoare de 308.990 DEM, 85.600 ATS, 66.980 CHF și 6.750.000 lei, ce au conținut bunuri în greutate de 149.168 kg. De aceste bunuri au beneficiat 16.265 de persoane din diferite zone ale țării, în cadrul proiectelor de refacere.

În topul donatorilor pentru acest tip de activitate, a rămas ADRA Germania, cu 15 transporturi umanitare, fiind urmată de ADRA Austria și ADRA Elveția.

3. Proiecte de refacere și dezvoltare

Fonduri în valoare de 11.000 DEM și 15.930 dolari au fost și sunt încă folosite în câteva proiecte de refacere și dezvoltare, după cum urmează: „Creșterea standardului de viață pentru câteva familii foarte sărace din zona Brașovului” (3.000 DEM), „Creșterea standardului de viață pentru familiile foarte sărace” din câteva sectoare ale orașului București (6.000 DEM, 3.250 dolari), „Răspuns umanitar pentru cei 21 de copii orfani rămași fără tată în urma dezastrului de la mina Vulcan” (2.500 dolari), „Răspuns umanitar pentru o femeie bătrână paralizată” (180 dolari) și un proiect intitulat „O rază de soare pentru copiii fără copilărie” (10.000 dolari), ce se adresează în primul rând copiilor orfani din instituții specializate.

Principalii noștri donatori pentru acest tip de proiecte au fost persoane particulare din Germania, Irlanda, Ambasada Canadei la București, ADRA Internațional.

Facem precizarea că datele prezentate aici nu reprezintă un raport final, ci doar activitățile desfășurate până la data de 1 noiembrie a.c.

2. Pentru anul care urmează, având în vedere că suntem o parte a prestigioasei rețele internaționale ADRA, ne propunem să dezvoltăm activitatea agenției conform planului strategic adoptat în anul 1996, valabil pentru o perioadă de 10 ani. În acest sens, ne propunem:

1. Consolidarea relației ADRA România cu rețeaua internațională

Această activitate presupune o corespondență activă, vizite reciproce de orientare, proiecte realizate în parteneriat cu celelalte sedii din rețeaua ADRA.

2. Dezvoltarea unui sistem de acreditare pentru biroul ADRA România

Aceasta se referă la crearea unui cadru pentru dezvoltarea și încurajarea aderării ADRA România la

standardele ADRA. Evaluarea acestei activități va fi realizată atât de conducerea ADRA România, cât și de conducerea ADRA Diviziunea Euro-Africa (EUD).

3. Pregătirea personalului ADRA România

Va continua participarea personalului ADRA România, în limitele bugetului alocat, la întruniri de lucru, la seminarii și cursuri organizate de ADRA EUD, ADRA Internațional sau alte organizații specializate în formarea de personal în domeniul social.

4. Dezvoltarea standardelor și managementului financiar

Se va avea în vedere o politică a managementului financiar, prin care să se realizeze o gestionare economică, optimă și transparentă a fondurilor, conform aprobării comitetului executiv ADRA România.

5. Dezvoltarea activității ADRA România

În acest sens, se va urmări implicarea ADRA România în cât mai multe dintre cele cinci domenii esențiale ale activității ADRA, care sunt:

- Asigurarea hranei în situații limită
- Dezvoltarea economică
- Sănătate primară
- Pregătirea pentru și răspunsul la dezastre naturale
- Educație de bază.

6. Consolidarea relației cu biserica

Deși ADRA este o agenție care provine din interiorul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, având ca scop proiecte umanitare pentru cei în nevoie, în special pentru cei din afara ei, ea trebuie să-și dezvolte în continuare relațiile cu membrii bisericii, iar activitatea ei să promoveze în continuare principiile creștine. Acest lucru se va realiza printr-o strânsă legătură cu responsabilii ADRA de la fiecare conferință, din cadrul fiecărei comunități, acolo unde acest lucru s-a realizat cu ocazia adunărilor electivă recente, urmărindu-se implicarea lor în diversele activități ADRA. Se va urmări folosirea resurselor umane deja implicate în activități sociale, dar și depistarea unor noi.

7. Consolidarea imaginii publice a ADRA România

Consolidarea imaginii publice se va realiza cu ajutorul materialelor informative deja existente, prin buletinul informativ „În misiune”, dar și prin pregătirea altor materiale, care să ilustreze activitățile ADRA, precum și invitarea mass-media în momentul desfășurării diferitelor proiecte susținute de ADRA România. Avem în vedere și crearea unui site al ADRA pe Internet.

3. În încheierea acestui scurt raport, aș dori să exprim întreaga mea recunoștință față de Biserica Adventistă din România, care, și în acest an, a dovedit sensibilitate față de activitatea pe care noi o desfășurăm, sprijinind financiar costurile de funcționare a agenției prin colecta anuală ADRA, care, în acest an, a cunoscut o creștere considerabilă.

Sunt convins că orientarea tot mai accentuată a bisericii spre sprijinirea activităților umanitare o va întări spiritual, dovedind în același timp o înțelegere din ce în ce mai clară a caracterului practic al Evangheliei, promovat de Însuși Mântuitorul nostru iubit, Domnul Isus Hristos. Lui I se cuvine toată lauda pentru realizarea celor prezentate aici.

Emil Jigău, *directorul ADRA România*

Vineri, 19 octombrie, am plecat pentru Sabat la biserica din Săveni, unde sunt 28 de membri, dintre care doar patru sunt din oraș, iar restul, din împrejurimi. Eforturile evanghelice, inclusiv prin colportaj, desfășurate în localitatea aceasta, nu au dat rezultate. Oamenii sunt ignorați, fără interes față de Evanghelie. Trecând prin oraș, am fost surprins de mizeria care domnea pe străzi și de faptul că muncitorii de la salubritate erau în grevă.

În Sabat, un tânăr din comunitatea Săveni propune organizarea unui proiect TinSerV. Ideea aceasta i-a fost inspirată de articolul „Evanghelia predicată cu mâinile”, din *Curierul Adventist*, octombrie 2001. Mi s-a părut bizară și imposibil de realizat, așa că n-am mai discutat nimic.

Venind acasă, soția mi-a spus că acum ar putea fi momentul pentru o acțiune de salubritate a orașului. Gândul acesta nu-mi surâdea deloc și am început să-i aduc argumente că nu se poate, ținând cont de bani, de timpul nepotrivit (unde ai mai auzit de un proiect TinSerV desfășurat în noiembrie?) și de cel mai important lucru: găsirea tinerilor pentru formarea echipei. Încurajat de ea, după ce ne-am rugat împreună, am plecat de acasă. Doream să încerc ceva, dar mereu gândeam că nu va fi posibilă o astfel de acțiune.

Am mers la un frate din biserica Darabani (a vrut să rămână anonim), care a susținut de multe ori biserica. I-am vorbit despre proiectul la care mă gândeam în așa fel, încât să nu dea nimic pentru el. Dar nici nu am terminat bine de prezentat nevoile financiare ale proiectului, că m-a și întrebat: „De cât ai nevoie?” Am rămas fără cuvinte atunci când mi-a spus că ne acoperă el toate cheltuielile, inclusiv motorina pentru tractorul primăriei, care va transporta gunoiul din oraș.

Mai era o mare dificultate: găsirea echipei. Mă gândeam că aici se va împotmoli proiectul, pentru că unii tineri erau la școli, alții, ocupați cu treburi de toamnă sau angajați în diferite activități. Discutând însă cu câțiva dintre ei, mi-au spus: „Da, mergem”. A treia problemă, poate cea mai grea, era ca Dumnezeu să mă convingă de faptul că El conduce lucrurile și că este implicat direct în acest proiect. Am fost convinși de aceasta atunci când am văzut că toți frații din bisericile vecine la care am apelat m-au susținut cu tot ce aveau.

Vinerea următoare am plecat la Săveni și primarul a fost încântat de acest proiect pentru orașul său. Când am mers să cumpăr alimente, unii patroni au făcut donații,

Evanghelia citită de toți – TinSerV

*O echipă de tineri, cu măhuri și lopeți,
transformată în echipă de evangheliști!*

pentru ca echipa noastră de 20 de persoane să aibă cele necesare timp de o săptămână. S-au adăugat și alimentele aduse de frații din Săveni, așa că, la întoarcere, mai era hrană pentru încă o săptămână; aceasta a fost împărțită la cei nevoiași.

Luni dimineață, echipați cu lopeți, greble, saci și coșuri din nuiiele, ne-am imbarcat într-un microbuz, care, fără bani și fără plată, ne-a dus cu bine până la Săveni. În jurul orei nouă, eram în biroul primarului, iar tinerii, în fața primăriei, purtând șepci verzi, așteptau planificarea activității. Ni s-a repartizat strada principală din oraș. Imediat am început să măturăm frunzele și gunoaiele de pe ambele părți și să le adunăm în grămezi. Întrucât tractoriștii de la primărie erau în grevă, doi particulari binevoitori, cu două faetoane, au făcut ceea ce trebuia să facă tractoarele de la primărie și, până seara, strada lucca de curățenie.

După trei-patru ore, a venit un reporter de la Jurnalul de Botoșani să ne ia un scurt interviu. Ulterior, în ziar a apărut un articol în care se relatea despre ceea ce fac „frații adventiști” în orașul Săveni. Mulți au întrebat cine suntem și cine ne plătește, iar noi le-am spus cu bucurie că suntem adventiști și că facem totul voluntar. Directorul Muzeului de Istorie, care a trecut pe acolo, a spus printre altele: „Din anii '70 n-am mai văzut așa curățenie în Săveni!” Niște țigani, care au venit să vadă ce facem, spuneau: „Nouă, Țiganilor, ne era scârbă de câtă mizerie s-a adunat în oraș”.

Seara, după momentele de părtășie și altarul de seară (aveam cartierul general la biserica locală), băieții au rămas să doarmă în incinta bisericii, iar fetele au fost găzduite în garsoniera unei familii adventiste.

Gheorghe Burlacu,
lucrător biblic la Săveni,
Botoșani

*„Implică-te în
TinSerV și vei
înțelege mai
bine iubirea
lui Dumnezeu
pentru
oameni...”*

Toți s-au simțit bine, chiar dacă unii dintre ei au dormit pe jos sau pe saltele.

A doua zi a fost cea mai grea, deoarece am fost trimiși să cărăm gunoii de la buncărele betonate ale orașului, unde mirosul groaznic și șobolanii erau aproape de nesuportat. Cu toate acestea am lucrat cu bucurie, gândindu-ne că Isus a coborât mult mai jos, într-o lume mult mai mizerabilă, iar ca răsplătă a primit o cruce, iar mâinile și picioarele I-au fost străpunse de piroane.

În cea de-a treia zi, printre multe mărturii despre cine suntem și ce facem, directorul unei școli a rămas uimit cum acești tineri educați (am avut în echipă liceeni, studenți, patroni, o asistentă) fac voluntar această „lucrare nedemnă”.

A patra zi, am mers la câmp și am scos morcovi pentru cantina săracilor, iar seara a venit cineva să ne ofere 30% din ce scoatem, dacă mergem și la el a doua zi. Bineînțeles că am refuzat oferta, deoarece eram voluntari și lucram pentru binele altora. În fiecare seară, eram fericiți de entuziasmul tinerilor și de atmosfera din mijlocul nostru.

În ultima zi, vineri, am avut iarăși de măturat o stradă importantă. Când am ajuns în fața liceului, câțiva profesori, văzând ce facem, au scos elevii să facă ei curățenie în fața liceului. Când activitatea noastră a fost aproape terminată (ne-am propus ca la ora 13 să plecăm, ca să ne pregătim pentru Sabat), am avut, în parc, o ultimă discuție cu un grup de persoane care au înțeles destul de greu că acești tineri fac totul voluntar și că pentru bani n-ar fi venit nicidecum.

Totul fiind gata la timp, am deschis un Sabat minunat, după o săptămână deosebită, pentru că, printre mormane de gunoaie, am avut o comuniune deosebită unii cu alții, am cântat, ne-am rugat împreună și am avut trei aniversări în cadrul echipei.

În Sabat după-amiază, a fost cu noi fratele Daniel Chirileanu, directorul tineret de la Conferința Moldova, iar primarul orașului a fost de asemenea printre cei care au răspuns invitației de a fi împreună cu noi. La întrebările puse de

fratele Chirileanu, printre altele, primarul a spus: „Ați făcut o treabă extraordinară... ați dat o lecție orașului... Acești tineri îmbrăcați simplu și cu gust cântă de parcă ar fi de la corul Madrigal... Voi fi oricând lângă dv... Preoții au fost împotriva, dar i-am întrebat: Mi-ați trimis măcar un om voluntar pentru curățenie în oraș?” Cei care au venit din alte comunități doar pentru Sabat au spus: „Ne pare rău că n-am fost și noi!”

Tinerii care au participat nu vor putea uita această experiență unică în viața lor. Seara i-am întrebat: „Mai facem un proiect?” Iar purtătorul lor de cuvânt a răspuns: „De când, de luni?” Dintre multe impresii ale participanților la TinSerV, redau pe scurt câteva:

„Eram reticent cu privire la TinSerV, dar acum sunt ferm convins că putem să-L mărturisim pe Isus mânuind mătura și lopata!” (Dănuț A.)

„Implică-te în TinSerV și vei înțelege mai bine iubirea lui Dumnezeu pentru oameni. După o săptămână TinSerV, am mai multă poftă de viață și o altă viziune despre rolul tinerilor în via Domnului.” (Sorin I.)

„TinSerV m-a învățat ce înseamnă lucrul în echipă. Când te implici, este mult mai ușor decât atunci când privești!” (Beni E.)

„Pentru mine, TinSerV a însemnat apropierea de Dumnezeu și, călcând peste eul personal, am înțeles că nu e rușine să mătur străzile orașului. Am apreciat părtășia noastră și altarele de seară și de dimineață.” (Tamara M.)

„Am visat demult o astfel de acțiune și am participat la ea cu mare bucurie, viața mea căpătând culoare și un alt sens.” (Violeta B.)

Nu pot spune dacă sau câți oameni vor fi botezați în biserică în urma acestei acțiuni, dar am observat două lucruri de importanță majoră:

1. A fost o ocazie în care lumea i-a putut cunoaște pe adventiști și altfel decât pentru că nu lucrează sâmbăta și că nu consumă carne de porc. Cred că s-a produs și o schimbare a mentalității oamenilor față de Biserica Adventistă și sunt convins că aceasta este o bună mărturie.

2. A fost o ocazie minunată pentru ca tinerii participanți să se simtă folositori în biserică și pentru lucrarea lui Dumnezeu. Au fost ocazii de părtășie deosebite, care cred că îi vor mobiliza spre bine și pe ceilalți tineri din cele cinci biserici locale (Cornești, Darabani, Concești, Văculești, Săveni) din care au fost recrutați cei 22 de participanți la proiectul TinSerV.

Personal sunt câștigat total pentru TinSerV și-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru modul minunat în care a lucrat în această acțiune și pentru că a înlăturat toate piedicile (inclusiv necredința mea), făcând ca totul să fie foarte bine. Lăudat să fie Dumnezeu pentru tot ce a făcut prin noi cu această ocazie!

Ar fi destul să anunț locul și data pentru un nou proiect și sunt convins că echipa ar fi pregătită. Cred că fiecare district care are tineri ar trebui să organizeze măcar două-trei acțiuni pe an în localitățile fără sau cu slabă prezență adventistă. Slavă lui Dumnezeu pentru TinSerV!

În Matei 7,12, Mântuitorul spune: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel...” Iar partea a doua a versetului permiteți-mi să o parafrzez astfel: Căci în aceasta se cuprinde o totală campanie de evanghelizare!

Declarație cu privire la emigrația pentru muncă a credincioșilor adventiști

*Apel la decizii responsabile. Oportunități de slujire pastorală.**

În ultimii ani, un mare număr de credincioși ai bisericii noastre au petrecut perioade mai lungi sau mai scurte de lucru în alte țări. Puțini și-au legalizat șederea prin permise de lucru sau acte de rezidență, în timp ce câteva mii își continuă munca în condiții de așteptare și de provizorat. Condițiile diferă foarte mult de la o țară la alta și de la persoană la persoană. Îngrijirea pastorală a acestor credincioși a devenit o preocupare importantă, atât pentru bisericile din teritoriile unde aceștia se află, cât și pentru biserica din țara noastră.

Consecințele sunt complexe și încă dificil de evaluat în totalitate. Pe plan personal, numeroase situații de lipsuri materiale apăsătoare au fost rezolvate astfel. Pe plan bisericesc, am beneficiat de sprijinul financiar generos al celor care muncesc din greu departe de țară, dar sunt pentru totdeauna legați de biserică în care s-au format. În mai multe cazuri, bisericile adventiste din țările unde aceștia se află cunosc o dezvoltare foarte importantă. În același timp, se manifestă și efecte negative, dintre care menționăm crize personale pe plan moral și spiritual, cu efecte îndelungate și pierderi irecuperabile în domeniul familiei. Viața comunităților de origine este serios stânjenită de fluctuația de membri cu un important potențial de slujire.

Nu știm cu precizie care sunt tendințele și perspectivele fenomenului de emigrație pentru muncă, însă ridicarea obligativității vizelor – un fapt pozitiv pe planul libertăților și al integrării – ar putea fi interpretată și ca o invitație pentru intensificarea acestui exod. Credem că fiecare credincios are dreptul să decidă în mod liber unde să locuiască, unde să lucreze și unde să aparțină bisericii. Dorim să-i sprijinim pe cei care urmează să ia asemenea decizii, de aceea îi încurajăm pe pastori și pe conducătorii locali să păstrească într-o atitudine de respect și cu bunăcredință pe cei în cauză, sprijinindu-i să ajungă la decizii mature și responsabile.

Cei care sunt interesați să plece pentru lucru în alte țări sunt rugați stăruitor ca, în procesul luării de hotărâri, să se asigure că au utilizat la maximum posibilitățile de

lucru și de dezvoltare din țară, astfel că plecarea se impune cu adevărat. Sunt necesare informații demne de încredere cu privire la situația legală, socială, economică și spirituală a zonei avute în vedere, pentru a nu se porni într-o direcție nesigură sau riscantă. Decizia trebuie să țină seama de nevoile și de glasul membrilor familiei și nimeni să nu fie forțat să suporte consecințele unor hotărâri la care a participat. Aranjamentele care implică separarea membrilor familiei pentru perioade lungi sau necunoscute au adesea efecte grave.

Deși dimensiunea materială a existenței nu poate să fie neglijată, dimensiunea morală și spirituală trebuie să aibă întâietate în luarea unor decizii majore. Suntem datori să răspundem nevoilor imediate, dar nu în dauna viitorului și a veșniciei. „Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii... dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie” (1 Petru 1,24.25).

Încurajăm pastorii și conducerea bisericilor să dezvolte un climat spiritual sănătos pentru dezbaterile ziditoare a acestui subiect, cu examinarea principiilor biblice relevante și cu aplicarea adecvată a exemplor biblice și istorice. Prin sistemul de educație și prin orice alte mijloace, biserică dorește să își sprijine credincioșii din țară, pentru ca ei să trăiască pe toate planurile „viața din belșug” (Ioan 10,10) oferită de Domnul Hristos, inclusiv în munca necesară împlinirii răspunderilor familiale și sociale. În același timp, în cooperare cu conducerea bisericilor din alte teritorii, vom sluji cât mai bine credincioșilor noștri care se află acolo pentru diferite motive și perioade.

Credem că, prin harul Domnului și prin cooperarea tuturor celor interesați, vom găsi răspunsuri biblice și practice pentru acest subiect complex, astfel încât biserică să reprezinte tot mai mult valoarea Evangheliei, care înobilează neîncetat existența creștinilor în această lume și îi pregătește să fie beneficiarii fericitei și desăvârșirii mântuirii, la apropiata revenire a Domnului.

*Această declarație a fost adoptată de Comitetul Executiv al Uniunii Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România, la București, 22 noiembrie 2001

Zorii zilei

Ron și Karen Flowers,
codirectori ai
Departamentului Slujirea
Familiei la Conferința
Generală

*Până când nu
ne vedem pe noi
înșine ca făcând
parte dintr-o
familie încă nu
am scăpat de
întuneric.*

Un rabin i-a întrebat odată pe discipolii săi: „Cum putem să stabilim venirea zorilor, momentul în care se sfârșește noaptea și începe ziua?” Unul dintre ei a încercat un răspuns: „Ar putea fi atunci când poți deosebi un câine de o oaie de la oarecare distanță?” „Nu”, a răspuns rabinul. Un al doilea discipol și-a încercat norocul: „Ar putea fi atunci când poți deosebi un smochin de o viță-de-vie?” „Nu”, a răspuns din nou rabinul. Atunci tinerii au început să-l roage să le dea el răspunsul, și înțeleptul învățător le-a spus: „Aceasta are loc atunci când este destul de multă lumină ca să te uiți la fața oamenilor și să-i recunoști drept frați și surori. Până atunci încă nu am scăpat de întuneric”.

Până când nu ne vedem pe noi înșine ca făcând parte dintr-o familie, încă nu am scăpat de întuneric. Zorile sosesc, ziua se stabilește atunci când suntem în stare să privim la fața tuturor ființelor omenești care sunt în jurul nostru și să le recunoaștem drept surori și frați.

Relații verticale și orizontale

Domnul a recunoscut că relațiile noastre merg în două direcții – cu Dumnezeu și cu oamenii. Am mai putea spune direcția *verticală* și direcția *orizentală*. Chiar mai mult decât atât, El a arătat care este semnificația spirituală a relațiilor omenești. El le-a ridicat la un nivel egal cu relațiile noastre cu Dumnezeu.

În Matei 22, 37-40, Domnul Hristos a exprimat toată legea în două porunci: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău” și „Să iubești pe aproapele tău”. Asemenea celor două fețe ale unei monede, iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de semenii sunt de nedespărțit. Credința creștină prețuiește la fel de mult cele două tipuri de relații. Atunci când una dintre ele primește o atenție exagerată, iar alta este desconsiderată, rezultatul este o religie pervertită.

Exagerări în relația verticală. Atunci când, în experiența mea, dau o atenție exagerată relației mele verticale cu Dumnezeu, fără să las ca spiritualitatea să pătrundă în lumea din jurul meu prin relațiile mele cu semenii, trăiesc o religie dezechilibrată, mistică. De-a lungul istoriei, acest fel de a înțelege religia a dus la for-

marea unor așa-numite „centre spirituale”, în care cei religioși căutau o spiritualitate mai profundă în izolare de lume.

Mănăstirea din La Verna, Italia, este un asemenea loc. Până astăzi, călugării se străduiesc, printr-o izolare autoimpusă de orice contact omenesc, să ajungă la o stare de sfințenie desăvârșită. Ei consideră că această căutare după o stare spirituală de mare înălțime va fi onorată de Dumnezeu prin imprimarea în corpul lor a stigmatului lui Isus – semnele din palmele, picioarele și coasta Lui – despre care tradiția spune că a avut parte mult iubitul lor patron, Francisc de Assisi. Pentru a atinge o asemenea sfințenie, ei cred că trebuie să se separe cu totul de lumea din jur. Unii călugări și-au impus o izolare radicală pentru mai mult de șapte ani, timp în care ies din celula lor doar de două ori pe zi – o dată pentru rugăciuni și o dată pentru masă. În tot acest timp, ei nu schimbă nici măcar o vorbă cu vreo altă ființă omenească.

Nu poți să nu admiri hotărârea și statornicia de care dau dovadă asemenea persoane, precum și concentrarea lor intensă, ieșită din comun, asupra unui scop. Dar, dacă dăm atenție celor spuse de Isus, trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva, în marea lor dorință de a intra în relație cu Dumnezeu, ei au pierdut din vedere ceva la fel de important, și anume răspunderea lor spirituală față de celelalte ființe omenești.

Exagerări în relația orizentală. Pe de altă parte, dacă sunt preocupat numai de viața de aici și de acum, întâmpin alte riscuri. Pot să am relații cu oamenii, să mă implic în viața lor, să lucrez pentru oameni; dar, dacă iubesc mai mult „lucrarea Domnului” decât pe Domnul lucrării și neglijez să dau atenție adâncirii relației mele personale cu Dumnezeu, pot foarte ușor să eșuez într-un fel de religie socială. O asemenea religie nu se inspiră decât dintr-un rezervor superficial de platitudini. Ea se înalță și coboară cu valurile intereselor societății, dar este lipsită de înțelegerea și experiența cu Dumnezeu, pe care se bazează relațiile calde de iubire dăinuitoare și acea slujire care izvorăște din mila față de cei în nevoie. Din nou avem de a face cu o experiență lipsită de echilibru.

Cum să evităm extremele. Fără nici o îndoială, există două feluri de extreme. În Noul Testament, Petru și Pavel îi chemau pe creștinii dintre neamuri să nu se limiteze la preocuparea lor pentru viața de aici, latu- ra umană a ecuației, ci să urmărească o relație cu Dumnezeu care să dea relațiilor de aici și de acum o nouă semnificație. De exemplu, epistola către Romani consacră 11 capitole pentru o prezentare cât se poate de

clară a Evangheliei. Atunci și numai atunci, începând cu capitolul 12, apostolul începe să descrie transformarea produsă în domeniul relațiilor omenesti de credință în Isus și de fidelitatea față de principiile Împărăției. Din contră, Matei descrie misiunea Domnului Hristos pentru o generație a cărei preocupare cu dimensiunea verticală o duse la legalism și ipocrizie în relațiile umane. În evanghelia sa, evenimentele și cuvintele vieții lui Isus atrag atenția acestei categorii de oameni la importanța pe care o are latura umană în această ecuație (Matei 5,23,24; 25,35-45). S-ar părea că cititorii evrei pentru care scria Matei se asemănau mai mult cu mulți dintre oamenii evlavioși de astăzi.

Îmi vine în minte o istorisire. Frank era un bărbat micuț de statură și slab. El era foarte renumit pentru evlavia lui și pentru sacrificiile pe care le făcea. Atunci când la biserică s-au făcut renovări, el a dat foarte mulți bani și multe duminici la rând a venit la muncă și a lucrat din zori până noaptea târziu. Nu numai că a dat bani pentru un stand de literatură la spălătoria din oraș, dar el însuși servea la acest stand multe ore. Iar atunci când un evanghelist a venit și și-a întins cortul, el a împărțit mai multe invitații decât oricine. Niciodată nu lipsea de la orele de rugăciune, se ruga cu multă căldură și întotdeauna putea să redea corect versetele de memorizat. Dacă era un om care să iubească pe Dumnezeu, acesta o făcea în mod sigur.

Dar mai era și o altă față a lucrurilor. Frank nu dădea prea multă atenție relațiilor cu soția și cu copiii săi. El nu ajuta familia să strălucească tot așa de mult cum strălucea el. Soția era tot timpul supraaglomerată cu îngrijirea gospodăriei și cu creșterea copiilor, dar multe lucruri rămăneau nefăcute acasă și locuința nu fusese de mult reparată. Nimeni de la biserică nu-și aducea aminte să o fi văzut pe soția lui cu o rochie nouă. O prietenă i-a oferit într-o primăvară niște flori, și ea a izbucnit în plâns.

Dragii mei, avem nevoie de relații verticale, dar avem nevoie și de cele orizontale. Sunt în jurul nostru inimi care suferă din lipsă de căldură și bunătațe. Adesea, lipsa cea mai mare este exact la cei care

sunt cel mai aproape de noi. Aceste ființe suferă, în timp ce noi ne ocupăm de relația noastră cu Domnul. Acesta este motivul pentru care o parte atât de amplă din Noul Testament se ocupă de manifestările adevăratei religii în viața de zi cu zi.

Noul Testament arată importanța relațiilor umane

Isus. Isus a vorbit atât în termeni generali, cât și în mod specific despre planul Său privitor la relațiile umane în condițiile Împărăției Sale. Și ce plan nobil este acesta!

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții”. (Ioan 13,34)

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.” (Ioan 15,12)

Apostolii. La fel ca Isus, apostolii au arătat semnificația relațiilor omenesti.

„Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.” (1 Ioan 4,21)

„Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși'.” (Gal. 5,14)

Aici este ceva foarte important. Dumnezeu are o adâncă preocupare față de relațiile dintre noi.

De ce este importantă iubirea față de semenii noștri?

Oamenii au nevoie să cunoască iubirea din partea unor oameni, ca să înțeleagă iubirea lui Dumnezeu (vezi 1 Ioan 4,11,12). Iubirea „agape” este cea mai puternică mărturie pe care o putem aduce. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13,35).

Cineva mi-a vorbit cândva despre un frate care, în biserică sa, era prim-prezbiter și de asemenea casier, responsabil pentru lucrarea laică, instructor de Școala de Sabat și îngrijitorul adunării. Când un nou pastor și familia sa au venit, soția prezbiterului a informat-o pe soția pastorului că nu va fi nici o problemă să lucreze și ei pe acolo, dar că soțul ei era de fapt păstorul bisericii. Prezbiterul însuși avea o poezioară care spunea același lucru: „Predicatorii vin, predicatorii pleacă, dar eu voi fi aici pentru totdeauna!”

N-a trecut multă vreme de la sosirea sa și pastorul a început să

primească din partea membrilor plângeri cu privire la asprimea predicilor și acțiunilor prezbiterului. „E ca și când el ține toată biserica în mâna lui și apoi o strânge de nu mai rămâne viață în ea”, s-a plâns o soră. „El ne predică pentru că nu suntem credincioși cu zecimile și darurile. Pentru că nu studiem Biblia cât ar trebui. Pentru că nu mâncăm ce trebuie. Pentru că nu ne îmbrăcăm cum trebuie. Nimic din ceea ce facem nu rămâne necriticat!”

În cele din urmă, pastorul și-a dat seama că trebuie să pună aceste lucruri în fața prezbiterului. Cu multă teamă, tânărul predicator a stabilit o întâlnire cu acel bărbat, care de acum era în vârstă. Cum se aștepta la o apărare vehementă, predicatorul a fost complet luat prin surprindere când fratele în vârstă a început să suspine și să plângă zdrobit, când a auzit ce aveau de spus pastorul și biserica despre purtarea sa.

Apoi, fără prea multă paradă, el și-a șters lacrimile și a început să-i povestească despre un băiețel. Un băiețel care dorise foarte mult să îl facă pe tatăl său să fie mulțumit de el, dar toate eforturile fuseseră în zadar. Auzind aceste lucruri, la început pastorul a fost derutat; dar deodată a început să vadă legătura. Bătrânul prezbiter era chiar băiețelul din povestire. Iar acum, în atitudinea sa față de biserică, cercul se închidea. El era acum tatăl greu de mulțumit, iar comunitatea era băiețelul. „Știu că se spune că Dumnezeu este un Tată iubitor”, a spus el în încheiere. „Și eu predic despre aceasta, dar de fapt eu nu știu ce înseamnă.”

Felul în care noi trăim dragostea umană ne poate pregăti să înțelegem și să răspundem la metaforele biblice luate din familie, în care Dumnezeu este părintele iubitor și partenerul de căsătorie credincios, sau poate să facă aproape cu neputință – afară de cazul că are loc o adevărată minune a harului – să-L înțelegem pe Dumnezeu ca fiind dragoste.

Iubirea creștinilor pentru oameni. Iubirea părinților creștini pentru copiii lor. Iubirea soților creștini unul pentru celălalt. Iubirea creștinilor care cuprinde cu generozitate lumea în nevoie. O asemenea iubire „agape” este cea mai puternică mărturie și cea mai eficientă misiune. În relațiile noastre umane,

noi avem ocazii fără preț. Să luăm aminte la apelul pe care Pavel îl face în vederea unei transformări radicale. Evanghelia trebuie să o realizeze în viața noastră, pentru ca mărturia noastră să poată să fie auzită:

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Cor. 5,17-20).

Prin iubirea noastră unul pentru altul, se manifestă iubirea față de Dumnezeu. „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Mat. 25,40). Acesta este al doilea motiv pentru care Dumnezeu ridică relațiile omenești la un nivel spiritual. Iubirea față de semenii este o exprimare concretă a credinței noastre. Iubirea față de semenii nu înseamnă mântuirea, pentru că mântuirea a fost pregătită pentru noi cu mult înainte ca noi să fi putut face ceva bun. Dar aceasta este dovada că ne-am făcut părtași ai mântuirii pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi, prin viața și moartea Domnului Isus Hristos.

1 Ioan 3,14 subliniază exact acest lucru: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte”. Iubirea pe care o avem unii față de alții este cea mai sigură dovadă că am înțeles Evanghelia. Calitatea relațiilor noastre umane este proba de foc pentru calitatea relațiilor noastre cu Dumnezeu.

Se povestește că un tânăr student la teologie se străduia să adâncească viața lui spirituală prin timp îndelungat petrecut în rugăciune și în studiu biblic împreună cu un grup de teologi. El se afla în clasă și la lucru zile lungi, iar noaptea târziu el încă lipsea de acasă, studiind și rugându-se împreună cu colegii săi. Într-o zi, venind acasă pentru masă,

fiul său mai mic l-a implorat să rămână acasă pentru seara aceea. Văzând că tatăl îl dădea la o parte pe băiat, soția lui a încercat să intervină: „Nu vrea și el decât să stea cu tine. Ține foarte mult la tine”. Intervenția ei a fost respinsă cu un reproș mănios, care arată cât de puțin înțelegem noi legătura dintre relația noastră cu Dumnezeu și relația cu familia noastră. „Femeie, asta este necazul cu tine”, a spus el. „Pur și simplu tu nu înțelegi lucrurile lui Dumnezeu.”

Această iubire unii pentru alții, despre care vorbesc scriitorii Bibliei, nu este o iubire pe care noi putem să o producem. 1 Ioan 4,12 spune: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi”.

Cu mai mulți ani în urmă, în revista *Signs of the Times* (Semnele timpului) a apărut o istorisire remarcabilă, cu titlul „Pacea lui Adam”, scrisă de un cunoscut scriitor și preot (Henry Nouwen):

„Locuiesc într-o casă împreună cu șase persoane handicapate și patru persoane care le îngrijesc. Suntem împreună ca o familie. Mâncăm împreună, ne jucăm împreună, ne rugăm împreună, ieșim împreună în natură. Fiecare dintre noi are preferințele sale și, de asemenea, probleme în legăturile cu cei care locuiesc în casă, fie handicapați, fie nu. Rădem foarte mult. Și plângem foarte mult. Câteodată rădem și plângem în același timp.

În familia noastră, Adam este cel mai neputincios dintre toți. El are 25 de ani, dar nu poate să vorbească, nu se îmbracă și nu se dezbracă singur, nu poate să meargă și să mănânce fără ajutor. El nici nu plânge, nici nu râde. Rareori poți să-i întâlnești privirea. Coloana lui vertebrală este deformată. Brațele și picioarele se mișcă dezordonat. El are o formă gravă de epilepsie și, deși primește un tratament puternic, rareori trece o zi fără să aibă crize majore. Câteodată, când deodată corpul îi devine rigid, scoate niște sunete ca de animal care urlă. De câteva ori, am văzut o lacrimă mare rostogolindu-se pe obrazul lui.

Îmi trebuie cam o oră ca să-l trezesc pe Adam, să-i dau medicamentele, să-l duc la baie, să-l spăl, să-l bărbieresc, să-i curăț dinții, să-l

îmbrac, să merg cu el la bucătărie, să-i dau micul dejun, să-l pun în scaunul cu rotile și să-l duc în camera în care își folosește cea mai mare parte a zilei în exerciții fizice terapeutice.

După ce am lucrat în acest fel cu Adam timp de o lună, ceva s-a întâmplat cu mine. Acest tânăr cu handicapuri majore, pe care cei mai mulți îl consideră o „legumă”, o caricatură a ceea ce înseamnă să fii om, o creatură la nivel animalic, nefolositoare și care nici n-ar fi trebuit să se nască vreodată, a început să devină cel mai drag tovarăș al meu.

Pe măsură ce teama cu care mă apropiam de el la început s-a mai liniștit, am fost surprins să văd cum se naștea în mine o afecțiune atât de duioasă, încât cele mai multe dintre activitățile mele obișnuite mi se păreau superficiale și plictisitoare în comparație cu ceasurile pe care le petreceam cu Adam. Din trupul lui deformat și din mintea lui răătăcită, a ieșit la lumină cea mai minunată ființă omenească, oferindu-mi un dar mai mare decât aș putea să-i ofer eu vreodată: într-un mod tainic, Adam mi-a descoperit cine este, cine sunt eu și cum putem să ne iubim unul pe altul.

În imposibilitatea lui de a se apăra, acest tânăr numit Adam ne cheamă pe toți să fim o familie. Chiar dacă el este cel mai distrus dintre toți, el reprezintă fără nici o îndoială cea mai puternică legătură dintre noi toți. Datorită lui Adam, cineva este acasă tot timpul. Datorită lui Adam, viața în casă se desfășoară într-un ritm liniștit. Datorită lui Adam, se rostesc cuvinte de afecțiune, bunătate și duioșie. Datorită lui Adam, există întotdeauna loc pentru iertare și vindecare. Adam, cel mai slab dintre noi, este cel care ne împacă pe toți. Cât de nepătrunse sunt căile Domnului!”

Concluzie

Ar fi greu să știm dacă rabinul înțelept de demult, care vorbea despre întuneric și despre venirea zorilor, a citit vreodată Noul Testament. Poate că da. În prima epistolă a lui Ioan, găsim aceste cuvinte: „Vă scriu o poruncă nouă... Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum. Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină” (1 Ioan 2,8-10).

Pretutindeni există oameni pentru care simți că trebuie să faci ceva

Studiile biblice prin corespondență au constituit dintotdeauna o metodă atractivă, profundă și dinamică de cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu.

Biserica noastră a înregistrat de-a lungul timpului succese remarcabile în acest domeniu evanghelistic. Amintim doar Școlile Biblice prin Corespondență din întreaga lume ale posturilor de radio Voice of Prophecy („Vocea Profetiei”) și Voice of Hope („Vocea Speranței”), precum și ale concernului media adventist Amazing Facts („Fapte uimitoare”).

Cum România este recunoscută pentru creativitate și spirit misionar, nu a surprins pe nimeni încercarea de reeditare a succesului școlilor tradiționale, dar în mod cert a uimit prin elementele noi, deosebite, aduse acestui sistem evanghelistic o dată cu înființarea Institutului Național de Studii Biblice prin Corespondență „Sola Scriptura”.

În toamna acestui an, fratele Gabriel Maurer, secretarul Asociației Pastorale din cadrul Diviziunii Euro-Africa, vizitându-ne

țara, ne-a declarat: „Apreciez zelul, dar mai ales faptul că 'Sola Scriptura' nu rezumă relația cursanților la nivelul corespondenței, ci încearcă să creeze evenimente și clase de studiu facultative”.

Fratele Daniel Belvedere, directorul Departamentului Școala de Sabat/Lucrare Personală al aceleiași diviziuni, surprins plăcut de rezultatele Institutului Național de Studii Biblice prin Corespondență (INSBC) „Sola Scriptura”, a solicitat, la sfârșitul șederii sale în România, 18 mape complete de prezentare „Sola Scriptura”, pentru a le oferi președinților de uniune din Diviziunea Euro-Africa.

Dar ce are atât de deosebit Sola Scriptura? Răspunsul este simplu: programul academic de citire a Bibliei în 2 ani.

Conceput după o metodă simplă, în primul an de studii, cursanții citesc Biblia, având un grafic riguros întocmit, iar în al doilea an studiază profetiile și marile teme ale Bibliei.

După fiecare carte citită, „Sola Scriptura” verifică în scris acumularea

Beatrice Lospa,
director al INSBC „Sola
Scriptura”

*„... Dar te
gândești:
nu am bani,
nu am timp,
nu știu cum.
Împarte de azi
pliantele „Sola
Scriptura”, și
oamenii
din jurul tău
îți vor mulțumi.”*

Echipa Sola Scriptura la „Zilele sănătății” – 2-4 noiembrie 2001

Standul Sola Scriptura

cunoștințelor cursanților săi, printr-un test grilă. Cele patru manuale oferite gratuit, alături de sesiunile de examene prin corespondență, precum și clasele de studiu reușesc să ofere o ținută înaltă acestei noi instituții a bisericii noastre.

Datorită rezultatelor promițătoare, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a acordat un vot de încredere INSBC „Sola Scriptura” pentru înființarea a șase filiale și desemnarea a opt asistenți pentru cele șase conferințe: Augustin Vasilescu, pentru Conferința Muntenia, Ovidiu Burbulea, pentru Conferința Moldova, Ciprian Crăciun, pentru Conferința Oltenia, Emil Dulgheru, pentru Conferința Banat, Adina Tomoiogă, pentru Conferința Transilvania de Nord, pentru limba română, și Gyonghy Halmi Szabo, pentru limba maghiară, Daniela Roșca, pentru Conferința Transilvania de Sud, pentru limba română, și Jarfas Feher Eszter, pentru limba maghiară.

În perioada 27-29 august, asistenții „Sola Scriptura” au participat la cursurile de instruire de la Cernica, susținute de fratele Valeriu Petrescu, directorul Departamentului Școala de Sabat/Lucrări Personale, Ion Buciuman, secretarul Asociației Pastorale, Corina Tuzla, director asistent al Departamentului Tineret, Claudia Dabo, director de

Publicitate la Omega Print, Aron Moldovan, redactor-șef al revistei *Curierul Adventist*, și Beatrice Lospa, director al INSBC „Sola Scriptura”.

Fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române și al INSBC „Sola Scriptura”, a avut plăcerea să înmâneze declarația de misiune, care poate fi rezumată în trei cuvinte: Credem, Lucrăm, Sperăm. Dar aceste trei cuvinte nu alcătuiesc o misiune privată a institutului de studii biblice, ci o misiune pentru fiecare dintre noi.

Este adevărat că, citind acest articol presărat cu date, nume, declarații și ceva statistici, probabil că nu ați reușit să prindeți mai mult decât niște informații parțiale, sărăcăcioase, despre munca unor oameni mănați de Duhul lui Dumnezeu pentru cei care Îl caută pe Dumnezeu. Dar vă asigurăm că este mai mult decât atât, iar dovada constă în partea nevăzută, dar deosebită, a INSBC „Sola Scriptura” – biserica sa invizibilă.

• În urmă cu 5 săptămâni, unul dintre cursanții noștri nevăzători își trăia ultimele clipe ale vieții sale. Creștin după Evanghelie, sperase să-și câștige familia pentru Hristos, iar el să-și încheie viața împăcat cu Dumnezeu. Pe patul de suferință, numărând orele, apoi minutele, și-a rugat familia să-i completeze testele grilă pentru „Sola Scriptura” și să le expedieze, chiar dacă el nu va mai fi. Până în ultima clipă a vieții, a ascultat Biblia imprimată pe casetele

audio. A luat cu el speranța mântuirii și a revenirii lui Hristos.

• În luna ianuarie, ne-a fost anunțat telefonic un alt deces. Vocea aparținea unui vecin, care, aducându-ne la cunoștință tragedia cursantului nostru, ne solicita și o favoare. „Vecinul meu era cursantul dv. și primea studii biblice, pe care le citeam împreună. De când a murit, am început să-i fur cursurile din cutia poștală și m-am gândit că nu este bine ce fac, de aceea v-am sunat. Pot să intru în legalitate? Să știți că sunt la zi cu toate cursurile!”

• Într-o biserică baptistă din București, sunt mai mulți studenți la „Sola Scriptura”. Într-o duminică, la unul dintre serviciile religioase, comitetul bisericii i-a somat să aleagă: „Cei care vor alege să studieze cu adventiștii vor fi excluși din biserică”. Persoana care ne-a semnalat această situație era revoltată și a încercat să riposteze, dar biserica a rămas neclintită pe poziția adoptată.

Biserica invizibilă „Sola Scriptura” a acumulat deja mii de cursanți, profesori, doctori, ingineri, studenți, pensionari, oameni săraci sau bogați, în plină ascensiune profesională sau realizați, dar toți preocupați să cunoască principiile divine. Avantajul major al studierii Bibliei, asistate la domiciliu de „Sola Scriptura”, este că le oferă cursanților săi posibilitatea întâlnirii cu Dumnezeu prin studiu. De aceea, dați o șansă prietenilor, colegilor sau familiei dv., vorbiți-le despre „Sola Scriptura”, dar mai ales oferiți-le pliante. Dacă în biserică dv. s-au epuizat pliantele „Sola Scriptura”, formați numărul conferinței de care aparțineți, semnați aceasta asistentului „Sola Scriptura” și, în cel mai scurt timp posibil, situația va fi remediată.

Apostolul Pavel spune în Fapte 20,24: „Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu”.

Pentru că avem șansa, prin Isus Hristos, să vestim „Evanghelia harului lui Dumnezeu”, INSBC „Sola Scriptura” vă invită să credem, să lucrăm și să sperăm împreună.

„Hei, fetițo, vino până aici”, a strigat bărbatul de pe banca din parc.

Karen s-a îndreptat spre el, mergând încet, cu brațele încărcate cu reviste noi-nouțe.

Karen era foarte timidă. Îi era greu să vândă reviste de sănătate, pentru că aceasta înseamnă să vorbești cu oamenii. Dar dorea așa de mult să meargă pentru o săptămână în tabăra de vară; iar ca să meargă în tabără, trebuia să-și câștige banii. Părinții ei nu-și puteau permite astfel de cheltuieli anul acesta, pentru că în familia lor se mai născuse un copil. Ea a mers din casă în casă, pe toată strada, bătând la uși.

„Vino mai aproape, păpușă”, a insistat bărbatul.

Karen a mers puțin mai aproape de el, dar nu atât de aproape încât el să o poată atinge. Într-un fel oarecare, bărbatul acesta care stătea acolo singur o făcea să-i fie frică. Ea s-a bucurat când și-a adus aminte că instructoroarea ei de la Școala de Sabat o supraveghează din mașina parcată în apropiere, pe stradă. Sora Walker promisesese că o va ajuta pe Karen să câștige banii de care avea nevoie pentru tabără.

„Ce faci?” a întrebat-o bărbatul. Arăta nostim la față, gândea Karen, la fel ca tatăl ei când era nebărbierit de două zile.

Karen a ridicat o revistă. „Vând revistele acestea, ca să fac rost de bani pentru tabăra de vară”, i-a spus ea.

„Ia arată-mi-o”, a continuat el. Bărbatul s-a aplecat să ia revista întinsă de Karen. Lui Karen i se părea neobișnuit mirosul care venea dinspre el. Imediat și-a dat seama că este miros de bere. El mirosea la fel ca acele cutii goale de bere pe care șoferii le aruncau uneori în curte la părinții ei.

Acum ea chiar nu mai știa ce să facă. Bărbatul ținea revista în mână și Karen nu dorea să i-o dea. Dar nu era sigură nici dacă el vrea să i-o plătească. Nimeni din familia ei nu consuma bere. Tatăl ei spunea că berea întunecă mintea. Din cauza aceastei șoferii nu pun cutiile la coșul de gunoi, ci le aruncă acolo unde se nimerește. „Sper că voi, copii, nu vă veți atinge niciodată de așa ceva”, le spusese el.

Încet-încet, bărbatul a întors paginile revistei. În timp ce aștepta, Karen s-a rugat în șoaptă: „Te rog, Doamne Isuse, ajută-mă să știu ce să fac”.

„Cât costă?” a întrebat bărbatul în cele din urmă.

„Douăzeci și cinci de cenți”, a răspuns Karen.

Bani pentru tabără

Bărbatul și-a băgat mâna în buzunar și Karen a auzit zgomot de monede. „Poftim, domnișoară”, a spus el, întinzând mâna spre ea. „Nu-mi trebuie revista, dar poate că banii aceștia te vor ajuta să mergi în tabără.”

Karen a luat două monede de câte douăzeci și cinci de cenți din mâna lui. „Mulțumesc”, a spus ea. Și apoi, spre surprinderea ei, i-a spus repede: „Domnule, vă rog să păstrați revista. În ea scrie cum să fim sănătoși și fericiți. Și că berea nu ne face bine”.

Bărbatul a început să râdă puternic. „Bine”, a spus el. „Atunci o păstrez. Poate îmi va prinde bine.”

Chiar dacă el a fost prietenos, Karen s-a bucurat când a plecat. „Mulțumesc încă o dată”, a spus ea și a pornit în fugă spre mașina instructoroarei ei.

„Soră Walker”, a spus ea când a deschis ușa mașinii, „mi-a fost frică. Bărbatul acela folosea bere. Nu puteam să suport mirosul care venea dinspre el! N-a vrut să cumpere revista. Dar mi-a dat două monede de câte douăzeci și cinci de cenți; i-am spus să păstreze revista, pentru că în ea scrie că berea nu ne face bine.”

Sora Walker a zâmbit. „Eram gata să vin să te ajut, dacă era nevoie”, a spus ea. „Dar cred că ai fost o misionară mică și bună.”

Ruth Wright

Adventist Review,
18 octombrie 2001

*În timp ce
aștepta,
Karen s-a rugat
în șoaptă:
„Te rog,
Doamne Isuse,
ajută-mă
să știu
ce să fac”.*

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să vă rugați împreună.

- Întreabă dacă cineva din familia ta cunoaște pe vreun misionar.

- Caută în dicționar cuvântul „misionar” și vezi ce înseamnă.

- Ce persoane din Biblie îți vin în minte, persoane care este posibil să fi fost misionari? (Caută la Fapte 10,19-23; 28,30.31; Matei 10,5-8.)

- Roagă-te pentru misionarii din alte țări și roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să fii un misionar pentru El acolo unde te afli.

Principii de igienă

În timpul actelor de cult

dr. Nicu Tutunaru,
directorul
Departamentului
Sănătate și Temperanță,
Conferința Oltenia

*Sănătatea este
promovată
printr-o
inteligentă
respectare a
principiilor de
igienă.*

Manualul bisericii,
ed. 1998, p. 174

Cercetătorii epidemiologi apreciază că israeliții nu ar fi supraviețuit marșului în pustie și multelor încercări de mai târziu, dacă nu ar fi primit din partea lui Dumnezeu un adevărat cod sanitar, care i-a obligat la un comportament igienic, valabil în multe privințe și astăzi. Astfel, ei au deprins principii elementare de igienă publică și personală, diagnosticarea și controlul bolilor infecțioase, decontaminarea surselor de apă, atitudinea față de gunoaie de orice fel, alegerea și păstrarea alimentelor. Un exemplu: evreii atinși de lepră erau obligați să se izoleze și să avertizeze trecătorii prin cuvintele: „necurat, necurat”, dar sirienii nu cunoșteau acest principiu și aflăm că împăratul se sprijinea pe brațul lui Naaman, leprosul care trăia la curtea sa și în mijlocul familiei sale.

Instituțiile de sănătate publică urmăresc cu insistență elaborarea, aplicarea și respectarea unor minime condiții de igienă în scopul prevenirii bolii. Aceste adevărate caiete de sarcini, a căror nerespectare implică măsuri drastice, sunt verificate periodic și îmbunătățite permanent. Este firesc ca aceste repere de profilaxie a bolilor să fie mult mai atent urmărite în colectivități, unde șansele de apariție și răspândire a unor boli transmisibile sunt proporțional mărite. Și în biserică pot exista unele momente în care nerespectarea unor principii de igienă în timpul actelor de cult pot favoriza transmiterea de boli.

Pentru că suntem în sezonul rece, să amintim câteva precauții legate de gripă: atunci când aveți febră, dureri de cap sau articulare, stare generală rea, strănutăți, s-a declarat epidemie de gripă și aveți toate motivele să credeți că ați contactat această boală, oricât de dureros este să lipsiți în Sabat de la serviciul de închinare, recomandarea medicului este să rămâneți acasă pe durata bolii, pentru rugăciune și tratament. Dacă totuși veniți la biserică, protejați-vă frații, folosind batista, stând izolat și

vorbând cât mai puțin. Evitați transmiterea de boli contagioase către alți copii din biserică, dacă propriul copil are rujeolă, oreion, varicelă, tuse convulsivă sau orice altă boală care necesită izolare la domiciliu.

Sărutul. Este bine să ne bucurăm când ne întâlnim cu frații, să dăm mâna și chiar să ne îmbrățișăm, dacă relațiile sunt atât de apropiate. Atenție însă ca, o dată cu atingerea obrazului, să nu îi lăsăm fratelui sau sorei, ca semn de aducere aminte, un herpes „fierbinte”, o piodermită sau o eczemă, care îi determină ca data viitoare să fie mai precauți și inexplicabil „mai reci”.

Măsuri speciale de igienă se impun cu ocazia unor manifestări publice relativ frecvente în biserica noastră.

Bazinul pentru botez trebuie placat cu faianță și gresie pe toată suprafața, igienizat după fiecare folosire și se recomandă ca și în apa de botez să se introducă un agent dezinfectant.

Pastorii trebuie să își îngrijească mâinile cu mare atenție, ca să nu fie purtătoare de agenți infecțioși. Ei au o mare responsabilitate, căci manipulează pâinea actului sfânt al Cinei Domnului și orice epidermofiti sau stafilococi netratați pot fi transmise cu ușurință membrilor bisericii. Așa cum se practică în multe biserici locale, pastorului îi sunt rezervate pentru folosirea personală un prosop și săpun. Cade în responsabilitatea sa verificarea mâinilor celor cu care participă la frângerea pâinii. Dacă observă ceva suspect, este de datoria sa să apeleze la un membru al Asociației Sănătate și Temperanță din comunitate, pentru consult și eventual tratament.

Spălarea picioarelor este o rânduială instituită de Hristos, ca o pregătire pentru Cina Domnului. „Experiența spirituală care stă în centrul ceremoniei spălării picioarelor o înalță de la un obicei comun la

o orânduire sfântă.” (*Manualul bisericii*). Observăm că și aici se pot strecura momente de contaminare, dacă nu se respectă câteva principii de igienă elementară. Mai întâi, facem o observație de bun-simț: deși poartă tradițional acest nume, acest act sfânt nu este tocmai un act de spălare, ci un act de umilință. Suntem surprinși uneori să constatăm că apa în lighean rămâne destul de murdară. Insistăm, mai ales în dreptul bărbaților, ca *să spele acasă* picioarele, urmând ca actul de umilință și iertare să-l facă la biserică.

Și acum, câteva recomandări medicale pentru surorile și frații care urmează să se împărtășească din simbolurile sfinte:

Examinați-vă cu atenție *acasă* starea de sănătate a picioarelor și spațiile dintre degete, urmărind dacă nu există semne de inflamație, descumări, ulceratii, verificați aspectul unghiilor, care trebuie să fie corect curățate, și tăiați unghiile cel puțin o dată pe trimestru. Dacă remarcați un aspect de boală și un miros neplăcut, apelați la medicul dermatolog. Examinați și mâinile, amintindu-vă de exigența cu care sunt urmăriți angajații din alimentația publică.

Igienizarea prosoapelor folosite la ștergerea picioarelor și a mâinilor în timpul premergător Cinei Domnului este adeseori nesatisfăcătoare. În mod normal, fiecare participant la actul umilinței trebuie să folosească propriul ștergar, adică la o comunitate de 250 de membri trebuie să existe 250 de ștergere. În unele comunități se

încalcă principiile de igienă, folosindu-se câte un prosop pentru câteva persoane, ceea ce este inadmisibil. Sugerăm câteva soluții, aplicate deja în diferite biserici:

- fiecare persoană își aduce de acasă propriul prosop și atunci acesta este destinat numai acestui scop;

- biserica asigură prosoape individuale, care se colectează la sfârșitul zilei, și surorile diaconese se îngrijesc de sterilizarea lor prin adăugare de dezinfectant, fierbere o oră și netezire cu un fier de călcat fierbinte;

- prosoape de unică folosință din suluri de hârtie de bucătărie, la un preț foarte scăzut.

Lighenele ar trebui de asemenea dezinfectate după fiecare folosire. Cum acest lucru este imposibil, să recurgem la dezinfectarea apei folosite la spălarea picioarelor.

Halatele de botez necesită aceeași atenție pentru evitarea transmiterii de boli dermatologice sau de altă natură. Se recomandă înmuiere în soluție dezinfectantă, urmată de fierbere o oră, călcare cu fier fierbinte.

Fața de masă care acoperă simbolurile sfinte trebuie să fie de un alb impecabil și fără cusur. Nu se acceptă prezența de pete, o altă culoare a țesăturii sau să nu fie fiartă și călcată fără greșeală.

Paharele de vin (must) necesită o discuție aparte. Avem convingerea că fiecare comunitate este în posesia unui număr corespunzător de pahare, cel puțin egal cu numărul membrilor înscrși în registrul bisericii. Datorită însă recrudescenței unor boli transmisibile grave (TBC), recomandăm ca, după golire, paharele să fie scufundate pentru câteva ore într-o soluție dezinfectantă, după care se spală cu apă fierbinte și detergent și se depozitează într-un loc sigur. Mai semnalăm încă un aspect care încalcă grav principiile de igienă. La intrarea în bisericile mici de la țară, găsim adesea o găleată cu apă și un pahar sau o cană alături, de care se folosesc pe rând toți membrii bisericii. Atragem atenția că nu se acceptă introducerea paharului sau a canii în găleată și folosirea lor de către mai multe persoane, chiar dacă se „sterilizează” prin clătire. Singura soluție pentru comunitățile lipsite de apă curentă rămâne dotarea cu pahare de unică folosință care au un preț acceptabil.

Este posibil ca, în urma acestei atenționări pline de dragoste, unii frați să obiecteze că sunt situații când mulțimi mari de oameni sărută unul după altul același punct de pe o icoană sau un obiect considerat sfânt. Răspunsul nostru este că avem, ca individ și ca biserică, responsabilități mari, în raport direct cu gradul de cunoaștere pe care ni l-a dat Dumnezeu; căci celui ce i s-a dat mult, mult i se va cere.

Prețuri la 1 ian. 2002 și mod de utilizare pentru unele produse sugerate în articol:

Cloramină B cutie cu 100 tablete preț 25.000 lei. Dezinfectant pentru apă, pahare de sticlă, faianță, țesături.

Actisept cutie cu 600 tablete a 2,5 g, preț aprox. 500.000 lei. Dezinfectant extrem de activ pentru faianță, grupuri sanitare, vase de bucătărie, țesături (1 tabletă la 10 l de apă).

Hydrex, dezinfectant de mâini fără apă, în flacon 150 doze, aprox. 180.000 lei.

Dedicarea noului sediu al Uniunii de Conferințe

Teodor Huțanu,
secretarul Uniunii de
Conferințe și directorul
Departamentului
Comunicații al Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea din România

*Prin acest loc
Dumnezeu
intenționează să
binecuvânteze
inimile,
biserica
și pe toți
cei doritori de
mântuire.*

Vineri, 23 noiembrie 2001, a avut loc dedicarea sediului Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, situat în strada Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, comuna Voluntari, jud. Ilfov. După mai multe mutări în decursul timpului, actuala localizare a sediului bisericii noastre se dorește definitivă până la încheierea mandatului nostru misionar.

Înființată în 1920, Uniunea de Conferințe și-a desfășurat mai întâi activitatea în spații provizorii. După Popa Tatu 38, următoarea adresă a uniunii a fost, pentru un timp îndelungat (1924-1986), Labirint 116, unde se aflau de asemenea capela bisericii, imobilul pentru editura și tipografia bisericii, precum și seminarul teologic al acesteia. Pentru o scurtă perioadă (1931-1934), uniunea a funcționat la Brașov, cu excepția departamentului de libertate religioasă, care și-a continuat activitatea în București, pe strada Labirint.

Penultimul loc în care a poposit sediul uniunii a fost str. Plantelor nr.12. În august 1986, clădirea respectivă era deținută de ICRAL, însă, în mai 2001, ea a fost retrocedată proprietarilor de drept. Locul acesta rămâne semnificativ pentru spiritualitatea adventistă prin traversarea istorică și profetică a pragului libertății în 1989.

Construcția noului sediu al uniunii a început în aprilie 1999, pe un teren achiziționat în zona București-Băneasa. În mai puțin de trei ani, lucrările au fost finalizate, astfel că, din mai 2001, noua clădire a devenit operațională. La dedicarea oficială a noului sediu au participat delegați din partea

De la stânga: Carlos Puyol, Peter Kunze, Răzvan Theodorescu, Ulrich Frikart

Diviziunii Euro-Africa: fratele Ulrich Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa, precum și frații Carlos Puyol și Peter Kunze, secretarul și respectiv trezorierul diviziunii, prezenți în țara noastră cu ocazia Comitetului Anual al Uniunii de Conferințe. Au luat parte, de asemenea, membrii Comitetului Executiv al Uniunii de Conferințe, administratorii de la conferințe, reprezentanți ai instituțiilor bisericii, precum și oficialități din partea cultelor din România, a Secretariatului de Stat pentru Culte, a Societății Biblice și a primăriei locale.

DI academician Răzvan Theodorescu, ministrul Culturii și Cultelor, a subliniat, în cuvântarea sa, solidaritatea membrilor Bisericii Adventiste, implicarea lor în activități sociale, simplitatea, modestia și valorile autentice creștine, promovate de Biserica Adventistă.

Președintele uniunii, fratele Adrian Bocăneanu, a rostit cuvântul de bun-venit și a prezentat Biserica Adventistă din România. Cuvântul Scripturii a fost prezentat de fratele Ulrich Frikart, iar fratele Carlos Puyol a rostit rugăciunea de dedicare. Prin binecuvântarea acestui loc, Dumnezeu intenționează să binecuvânteze inimile, biserica și pe toți cei doritori de mântuire. Să ne rugăm ca această sfântă și înaltă menire să fie împlinită, prin păstrarea unei legături permanente cu sediul de comandă al Marii Lupte, de unde Însuși Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos ne poruncește cu iubire.

Sediul Uniunii din București-Băneasa

Gheorghe Amarandei (12 aprilie 1910, Golești, Iași - 2 dec. 2001, București), unul dintre cei mai în vârstă pastori pensionari din țara noastră, a rămas orfan de tată la vârsta de 10 ani. Încheie legământul cu Domnul prin botez în Biserica Adventistă București-Belu, unde venise să-și caute de lucru. A studiat teologia la Institutul Biblic de la Stupini, Brașov, unde, în timpul studiilor, muncea pentru achitarea taxelor.

A lucrat ca angajat al bisericii în districtul Făgăraș, unde a înființat mai multe comunități. S-a căsătorit cu sora Georgeta Cicu din Sinaia, familia lor fiind binecuvântată cu trei copii: Paul, Carmen și Florin. În anii 1960, fiindu-i retrasă legitimația de pastor, a predat la Școala de Muzică din Focșani. A fost reactivat ca pastor în cadrul Conferinței Bacău. Rămas activ și după pensionare, și chiar după 1989, își dă acordul pentru construirea unui locaș de închinare în curtea propriei case, unde funcționează Biserica Adventistă București-Brâncoveanu.

După o suferință mai lungă, și-a încheiat viața în fericita speranță a învierii celor drepti.

Titu Bocăneanu (21 februarie 1914, Brăila - 21 noiembrie 2001, Slănic, Prahova) s-a născut într-o familie de pionieri ai Bisericii Adventiste din orașul dunărean. La 15 ani a plecat la Băicoi, Prahova, unde avea o soră mai mare, căsătorită. Aici a primit botezul și, după mai mulți ani, a cunoscut-o pe Elena Bunea, cu care s-a căsătorit în anul 1944, după care s-au mutat împreună la Slănic, în același județ Prahova. În familie s-au născut doi copii, Eugen și Adrian. În anii 1953-1955, a contribuit din plin la ridicarea unei frumoase case de rugăciune, situate practic în aceeași curte cu locuința proprie. De-a lungul anilor, casa familiei Bocăneanu a ajuns binecunoscută pentru bogăția de flori, pentru ospitalitatea oferită vizitatorilor și pastorilor și pentru ajutorarea celor aflați în nevoie. Fratele Titu Bocăneanu a servit în comunitate ca prezbiter timp de peste treizeci de ani, fiind un colaborator loial și energic al pastorilor și un sfătuitor blând al celor mai tineri. În ultimii ani a cunoscut un declin al sănătății. Și-a încheiat viața discret și liniștit, așa cum a și trăit.

Elena Rusu, în vârstă de 71 de ani, soția pastorului pensionar Gheorghe Rusu, s-a stins din viață joi, 6 decembrie 2001. În pofida tratamentelor îndelungate, diabetul i-a măcinat treptat sănătatea și i-a distrus viața. Doar speranța revederii în ziua învierii a putut să atenueze șocul emoțional prin care au trecut membrii familiei cu ocazia despărțirii de cea care a fost soție bună, mamă aleasă și creștină credincioasă.

Sora Elena Rusu s-a distins prin blândețea și modestia ei și prin calitatea de bună gospodină. La serviciul de înmormântare a participat din partea Uniunii de Conferințe fratele Ion Buciuman, asistat de mulți colegi pastori. Mulți credincioși ai bisericii, păstoriți mai înainte de fratele Gheorghe Rusu, au fost prezenți la înmormântare, ca semn al dragostei și compasiunii lor.

Concurs de creație pentru tineri – „Darul profeției”

Organizatori: Southwestern Adventist University, din Keene, Texas, și Ellen White Estate, de la Conferința Generală a Bisericii Adventiste, din Silver Spring, Maryland, SUA.

Acest concurs inedit își propune să promoveze istoria bisericii noastre și scrierile lui Ellen White. Așa cum ne-am convins la Festivalul Național de Creație, organizat anul acesta la Târgu-Mureș, și în România există mulți tineri talentați. Acești tineri și mulți alții au acum ocazia, alături de tineri din lumea întreagă, să dea o nouă perspectivă modului în care privim scrierile soriei White. Lucrările lor vor ajuta ca frumusețea moștenirii noastre să fie văzută într-o nouă lumină.

Criterii:

Tema lucrării: Ilustrați cu acuratețe un subiect din scrierile lui Ellen White, subiect pe care l-ați studiat personal.

Contextul istoric: Surprindeți viziunea și emoția pionierilor adventiști.

Mijloace artistice: Concursul se limitează la mijloace vizuale – pictură, sculptură, desen sau prezentări cu ajutorul calculatorului.

Informații despre lucrări:

Fiecare lucrare trimisă trebuie însoțită de un paragraf care să descrie pasajul sau ideea pe care se bazează, precum și un paragraf care să explice interpretarea artistului.

Toate lucrările trimise devin proprietatea Universității Adventiste Southwestern.

Termen limită: Toate lucrările trebuie să ajungă la organizatori înainte de 11 martie 2002.

Există trei categorii de premii:

Pentru tineri (18-30 ani) și pentru adolescenți (13-17 ani): premiul I – 1.000 dolari, premiul II – 500 dolari, premiul III – 250 dolari, zece mențiuni a câte 50 dolari.

Pentru copii (4-12 ani): premiul I – 100 dolari, premiul II – 50 dolari, premiul III – 25 dolari, zece mențiuni a câte 10 dolari.

Lucrările premiate vor fi expuse la Meadows Gallery, în cadrul Southwestern Adventist University, din Keene, Texas, și la Conferința Generală.

Informații suplimentare pot fi obținute la adresa de E-mail: egwhite@swau.edu, precum și la pagina de web: www.gopac.swau.edu

Adresa la care trebuie trimise lucrările este: Southwestern Adventist University, 100 W. Hillcrest, Keene, Texas 76059, SUA

Corina Tuzla, Departamentul Tineret, Uniunea de Conferințe

Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri din România (SCOAR)

este formată din oameni de afaceri adventiști, care au ca scop crearea unui cadru de lucru eficient și de încredere între oamenii de afaceri adventiști, instituții, societăți, precum și persoane fizice, pentru ca aceștia să-și poată oferi sprijinul financiar în susținerea proiectelor misionare.

SCOAR acceptă ca membri pe aceia care înțeleg că, deoarece au fost binecuvântați de Dumnezeu și înzes-

trați cu darul de a administra eficient bunuri materiale, sunt datori să se implice în proiecte de evanghelizare pe care Biserica Adventistă, instituțiile, societățile sau membrii acestora le promovează.

În anul 2001, SCOAR a finanțat o serie de proiecte misionare, cum ar fi:

- Distribuirea unui ziar „Viață și sănătate” în penitenciare, prin Fundația Viață și Sănătate, Buzău;

- Funcționarea unei școli primare la Tg. Mureș, prin Fundația Omega;

- Institutul Național de Studii Biblice prin Corespondență – Asociația Ascultătorilor Radio Vocea Speranței, București;

- Postul de radio adventist Radio 74 Petroșani.

Pentru anul 2002, SCOAR îi anunță pe coordonatorii proiectelor de evanghelizare că, până la data de 20 februarie 2002, se primesc solicitările de finanțare care pot fi depuse astfel: • în *Transilvania*, la sediul SCOAR din Nazna, str. Mureșului nr.1, jud. Mureș • în *Muntenia*, la sediul SC Relian SA București, Șos. Alexandriei nr. 220 • În *Oltenia*, la Cristinel Preda, Slatina, str. Trandafirilor nr. 7, ap. 2, jud. Olt • În *Banat*, la Nicolae Turtoi, Tg. Jiu, str. 30 Decembrie, nr. 34, jud. Gorj • În *Moldova*, la sediul SC Aya Sports SRL, Iași, str. Morilor nr. 47, jud. Iași.

Membrii SCOAR sunt de părere că acum este timpul ca aceia binecuvântați de Dumnezeu să susțină proiectele care au drept scop propovăduirea Evangheliei.

Tel. 065-320156, Fax 065-320549,

E-mail: scoar@orizont.net

Consiliul de administrație

Prezența adventistă trebuie să aducă beneficii societății – India. Biserica Adventistă constituie o forță pozitivă, în creștere, în societatea indiană, a declarat președintele Jan Paulsen. În decursul vizitei sale în India, între 26 noiembrie și 2 decembrie, pastorul Paulsen s-a întâlnit atât cu conducători adventiști, cât și cu conducători publici.

„Așa cum vă așteptați, prima preocupare a Bisericii Adventiste este spiritualitatea”, a declarat pastorul Paulsen în fața a aproximativ 1.000 de conducători locali, reprezentanți ai media și membri adventiști, adunați pe 29 noiembrie în Karnataka. „Noi suntem o comunitate spirituală.

Dar Biserica Adventistă mondială nu este angajată doar în predicare și învățare sau în formulare și exprimare de idei. Este posibil pentru un creștin să aibă o mulțime de idei – minunate, corecte –, dar să trăiască o viață de izolare față de restul societății. Acesta nu este modelul lui Isus sau dorința Lui pentru urmașii Săi.”

Biserica Adventistă este prezentă în India de mai mult de un secol și are în prezent aproape 500.000 de membri. Ea conduce 12 spitale, 2 clinici medicale și 2 orfeline. Mai mult de 140.000 de studenți sunt înscriși în cele 300 de școli adventiste și instituții din toată India.

(rezumat după Bettina Krause/ANN)

Șase adventiști arestați – Turkmenistan. Șase adventiști au fost arestați în timpul unei întâlniri dintr-un apartament privat din Turkmenabad, Turkmenistan, în

data de 16 noiembrie. Câteva ore mai târziu, grupul a fost eliberat din custodia poliției, dar autoritățile au confiscat toate cărțile lor religioase, precum și materialele audio și video.

Proprietara apartamentului a raportat că poliția a confiscat de asemenea documentele legale care atestă proprietatea asupra apartamentului, iar membrii bisericii se tem că ea ar putea fi evacuată. În ultimii ani, autoritățile din Turkmenistan au amenințat cu confiscarea proprietăților pe orice cetățean care ține întâlniri religioase la domiciliu. O sursă din centrul Asiei raportează că recentul incident al arestării celor șase face parte dintr-o acțiune de interdicere în care 50 de persoane, creștine și necreștine, au fost arestate în noiembrie. În concordanță cu „Keston News Service”, membrii unei biserici protestante din orașul Ashgabad au fost obligați să plătească o amendă substanțială, iar doi membri străini au fost deportați. Arestarea celor șase persoane este cel mai important eveniment din seria de măsuri aplicate de guvern.

Autoritățile au distrus deja o biserică adventistă în Ashgabad (vezi Info AZS/nr.10) și, în mod periodic, membrii bisericii sunt duși la secțiile de poliție și interogați.

Zece adventiști trăiesc în Turkmenabad, un oraș de mărime medie, situat la granița cu Uzbek. În octombrie 2000, singurul pastor adventist care lucra în Turkmenistan, Pavel Fedotov, a fost arestat și închis pentru trei zile, în timpul vizitei sale în Turkmenabad.

În timp ce autoritățile din Turkmenistan pretind că permit libertatea de exprimare a religiei, în mod practic doar musulmanii și Biserica Ortodoxă Rusă au permisiunea de a se închina liber.

(Rebecca Scoggins/ANN)

Un nou botez la Iordan. În noiembrie 2001, 18 persoane au fost botezate în Iordan. Acest grup se alătură bisericii adventiste de limbă română din Tel-Aviv, la mai puțin de patru luni de la ceremonia precedentă de botez, oficiată tot la Iordan (vezi foto). Au fost prezente aproape 300 de persoane, dintre care cca o treime neadventiști. La apelul pastorului, peste 20 de persoane dintre oaspeți au venit în față, să-și afirme dorința pentru a fi botezate la următoarea ocazie.

Ionel Lascu, pastor, Israel

Ați avut ocazia să vizitați, într-un muzeu, secțiunea de mineralogie, colecțiile de minereuri, cristale și flori de mină? Asemenea exponate pot fi admirate acum și în unele magazine de cadouri. Spre deosebire de cele mai multe obiecte frumoase, care sunt create în așa fel, încât să atragă atenția și să câștige adorația, aceste bijuterii ale naturii își deschid frumusețea spre interior. Pe dinafară, ele nu se deosebesc prea mult de pietrele de rând. Cunoscătorii le recunosc și le colectează cu mari eforturi, le secționează cu grijă, le șlefuiesc și le plasează sub lumina cea mai avantajoasă, așa încât frumusețea ascunsă să fie dezvăluită. În artă, stilurile și moda se schimbă necontenit, dar nimic nu va face ca tăcutele bogății din adâncuri să-și piardă permanența.

În plus, mă uimește gândul că, în porție copleșitoare, aceste minunății vor rămâne ascunse pentru totdeauna în adâncurile pământului și nu vor fi expuse niciodată luminii și privirii admiratorilor. Pentru fiecare exponat șlefuit cu artă, așezat pe catifeaua unui muzeu și luminat cu măiestrie, sunt milioane care au rămas în tina întunecată. La urma urmei, aceasta nu știrbește cu nimic valoarea și frumusețea lor secretă.

Om ascuns al inimii

Într-un pasaj binecunoscut, apostolul Petru ne îndeamnă să ne preocupăm în primul rând de „omul ascuns la inimii” (1 Petru 3,4). Aceea trebuie să fie podoaba noastră – o podoabă ascunsă. Sunt convins că, la fel ca în împărăția mineralelor, o porție copleșitoare a frumuseților de suflet este și va rămâne ascunsă pentru totdeauna. Noblete, altruism, loialitate, idealism, cinste, înțelepciune, bunătate, curaj, blândețe, tărie, imaginație, elan, răbdare, delicatețe, vigoare, discernământ, respect, umilință, bun-simț, agerime, hărnicie, sensibilitate, echilibru, flexibilitate, perseverență, bunătate, devotament, iubire, credință – valori ca acestea au fost așezate de Dumnezeu în oamenii de rând și au fost cultivate de posesorii lor aflați în straturi ale societății care nu se bucură de interes și de admirație. Cerul îi recunoaște: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” (2 Tim. 2,19). Ocazional, fără cunoștința lor, ei ajung subiectul unor dezbateri la nivel cosmic: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău” (Iov 1,8). Presiunea satanică asupra lor nu îi distruge, ci aduce la iveală frumuseți încă nevăzute: „El se ține tare în neprihănirea lui” (cap. 2,3).

Frumuseți secrete

Piese pentru colecțiile împăratului

Cel care lucrează în oameni asemenea minuni ascunse le pregătește pentru marea deschidere a muzeului. Prezența Sa în mijlocul exponatelor colecționate din tina nepromițătoare a acestui pământ le va dezvălui și amplifica frumusețea și va scoate exclamații de apreciere pentru Autor, atunci când Domnul „va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut” (2 Tes. 1,10). Ei vor fi „pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara Sa” (Zah. 9,16).

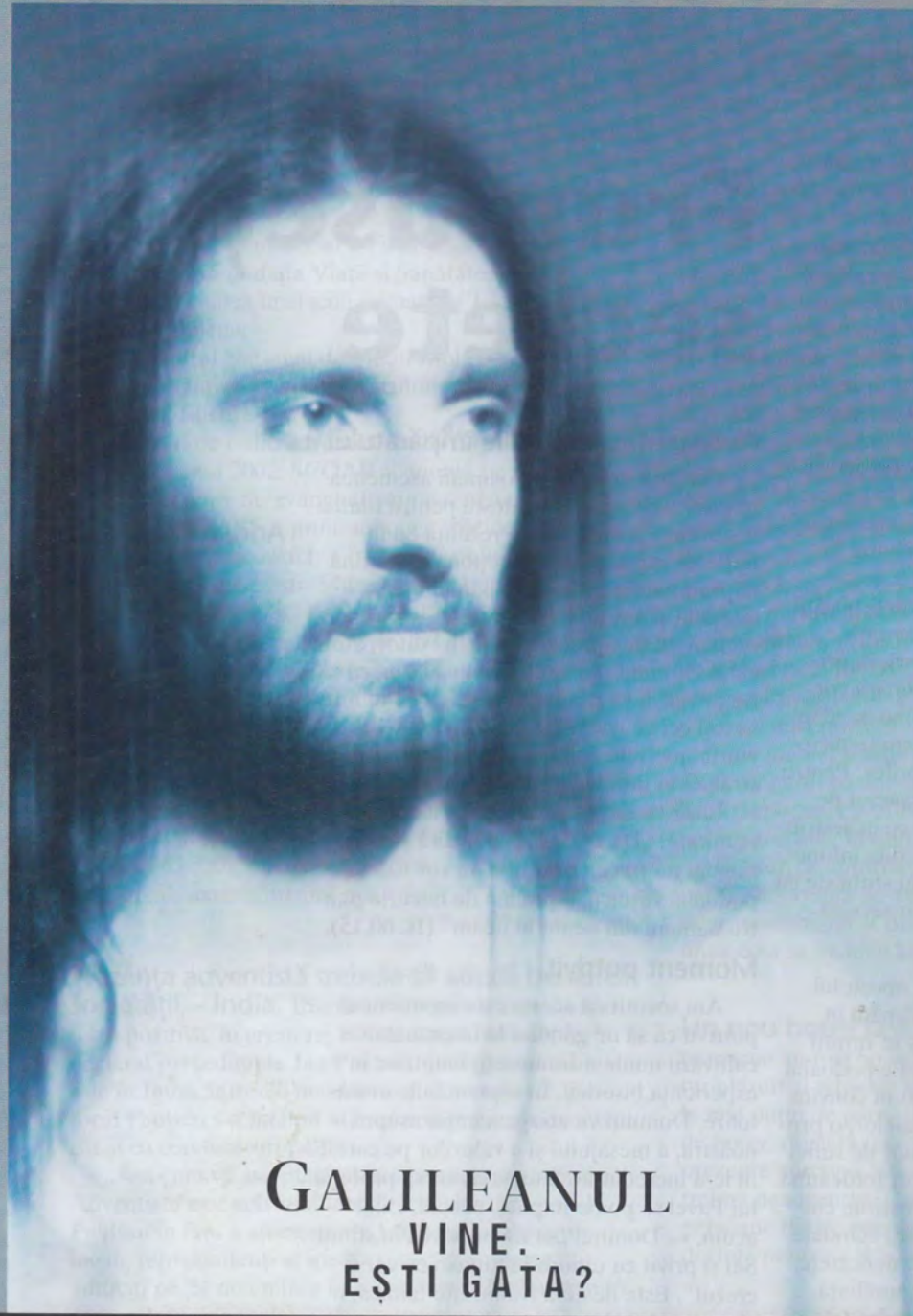
Biserica întreagă va fi pusă în lumină și admirată: „De unde erai părăsită și urată, și nimeni nu trecea prin tine, te vor face o podoabă veșnică, o pricină de bucurie pentru oameni din neam în neam” (Is. 60,15).

Moment potrivit

Am socotit că acesta este un moment potrivit ca să ne gândim la însemnătatea cultivării umile a frumuseții launtrice în experiența bisericii. În săptămânile următoare, Domnul va atrage atenția asupra noastră, a mesajului și a valorilor pe care El ni le-a încredințat. Sunt convins că profeția lui Pavel se poate împlini, parțial, chiar acum, ca Domnul „să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut”. Este destulă frumusețe tainică, o abundență de bunuri prețioase în poporul lui Dumnezeu.

De aceea, nu este nevoie de nici o ostentație, de nici un exces. La urma urmei, pentru fiecare „exponat” sunt nenumărate alte valori secrete, necunoscute. Putem să lucrăm liniștiți și harnici, cu gândul ca Domnul să fie Cel admirat și iubit. De altfel, „când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El, în slavă” (Col. 3,4). Când vom înceta să căutăm cu tot dinadinsul ca noi înșine să fim văzuți și prețuiți, ce energii uriașe se vor elibera pentru adevărata lucrare, pentru adevărata misiune! „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul... Voi slujiți Domnului Hristos” (cap. 3,23.24).

Adrian Bocăneanu,
președintele
Uniunii Române

GALILEANUL VINE. EȘTI GATA?

23 FEBRUARIE - 16 MARTIE 2002 EVENIMENT TRANSMIS ÎN DIRECT PRIN SATELIT PENTRU EUROPA

